

Newman John Henry A Szűzanya hónapja

Mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Newman John Henry
A Szűzanya hónapja

Nihil obstat
Carolus Szitkey Soc. Sal.
censor dioecesanus

Imprimatur. No. 3400/1945
Vacii, die 10-a Octobris 1945
† Josephus Episcopus

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1945-ben jelent meg a Szalézi Művek *Lelkiélet Kiskönyvei* sorozatának 67. köteteként a Szalézi Művek kiadásában. Az elektronikus kiadás engedélyét a Szalézi Szent Ferenc Társasága – Don Bosco Szaléziak adta meg. Ezt az elektronikus kiadást a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár elvei szerint korlátlanul lehet lekipásztorni célokra használni. Minden más jog a szaléziaké.

A könyv szövegét Dobai István vitte számítógépbe.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék	3
Előszó	4
Newman John Henry	5
Április 30. – Az ígéretek hónapja	6
Május 1. – Az öröm hónapja	7
Szeplőtelen és sértetlen Szűz	8
Május 2. – A legtisztább Szűz	8
Május 3. – Dicséretreméltó Szűz	9
Május 4. – Csodálatos Anya	10
Május 5. – Arany Ház.....	11
Május 6. – Szeretetreméltó Anya	12
Május 7. – Titokzatos Rózsa.....	14
Május 8. – Tiszteletreméltó Szűz.....	15
Május 9. – Szentséges Szűz Mária	16
Az örvendező Anya.....	17
Május 10. – Angyaloknak Királynője	17
Május 11. – Igazságnak Tüköre	18
Május 12. – Bölcsességnek Széke.....	19
Május 13. – Mennyszágnak Kapuja.....	20
Május 14. – Teremtőknek Anyja.....	21
Május 15. – Krisztusnak Anyja.....	22
Május 16. – Megváltónknak Anyja.....	23
Május 17. – Mártírok Királynője	24
Május 18. – Ájtatosságnak Jeles Edénye.....	25
Május 19. – Tiszteletreméltó Edény.....	26
Május 20. – Lelki Edény	27
Május 21. – Szomorúak Vigasztalója.....	28
Május 22. – Nagyokosságú Szűz	29
Május 23. – Elefántcsont Torony	30
A Dicsőséges Anya	31
Május 24. – Istennek Szent Szülője	31
Május 25. – Szeplőtelen Anya	32
Május 26. – Titkosértelmű Rózsa	33
Május 27. – Dávidnak Tornya	34
Május 28. – Hatalmas Szűz	35
Május 29. – Keresztények Segítsége.....	36
Május 30. – Hűséges Szűz.....	37
Május 31. – Hajnali Csillag	38
Függelék	39
Felajánló imádság.....	39
Imádságok a Boldogságos Szűz Máriához	39

Előszó

Régi adósságomat törlesztem ennek a fordításnak a közrebocsátásával. Jogosan kérdezte tőlem szemrehányó hangon valaki, hogy miért beszélek ily ritkán Szűzanyánkról. Volt bátorságom megvallani, hogy mert a legnehezebb róla hozzá méltón beszélni. Hiszen az Ő egész lénye elsősorban az érzelemnek világát ragadja meg, s iránta is a szív dobog hangosabban. Márpedig „nem érez az, ki érez szavakkal elmondhatót.” Ezért volt kedves énekem: „Ha én mindazt elmondhatnám, amit Rólad érzek...” De nem tudtam elmondani.

Egyszer ugyan megpróbáltam megtenni, amikor arról prédikáltam, hogyan tudunk menni „A kis Jézus elé Szűz Máriával és az Egyházzal.” Mégis úgy érzem, hogy nemcsak sok éreznivalót nem éreztettem még meg, de sok mondanivalót sem mondtam el. Ekkor akadtak kezembe Newman májusi elmélkedései. Feldobogott a szívem átimádkozásukra: Ezt érzem én is. Eszem is megszólalt: Ezt akartam elmondani.

Ezért, íme, Newman szavaival a magam hódolatát is akarom kifejezni a Boldogságos iránt.

Budapest, 1944. Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén

Szunyogh X. Ferenc O. S. B.

Newman John Henry

Angol bíboros, konvertita (1801–1890). Anglikán lelkész volt, de az egyházatyák írásainak a tanulmánya egyre közelebb hozták a katolicizmushoz. Végre sok elmélyedés és kemény aszkézis megérlelte benne a megértés gondolatát. 1845-ben katolikus lett, majd belépett Néri Szent Fülöp rendjébe, az Oratoriánusok közé, és pap lett. Később az új életre keltett dublini katolikus egyetem rektora lett. Newman az új kor egyik legnagyobb hitvédője és hittudományi gondolkodója. XIII. Leó pápa érdemeinek elismeréséül 1879-ben bíborossá nevezte ki. Mint egyházfejedelem legfőbb érdeme, hogy a százados elnyomás után az angol katolicizmust ismét hatalommá tette. Számos műve nagy hatást ért el.

Április 30. – Az ígéretek hónapja

Miért szenteljük a májust egészen különleges módon a Szent Szűz tiszteletére? Mert a hosszú havas-jeges hónapok, a nyomasztó téli időjárás és a tavaszi viharok és jégesők után májusban a földet friss zöld pázsit borítja, és a fák lombja koszorúzza; mert mindenütt, a földeken és kertekben, a fákon és ablakokban virágokat látunk, a nappalok hosszabbak, és mindjobban süt a nap. A természetnek ez a néma örvendezése természetes kifejezése tiszteletünknek az iránt, akit „**Rosa mystica**”, „**Domus aurea**” – titokzatos rózsza és arany ház névvel illetünk.

Megesik ugyan, hogy még májusban is néha komor és csípős hideg van, mégis ez a hónap a reménységnek és az ígéreteknek ideje marad. Ha mégoly borús is az idő, a május mégis már a nyárnak az ígérete és annak útját nyitja meg. Ha az eget sötét felhők és nehéz köd üli meg, a napnak egyszer mégis át kell rajta törnie, s akkor ragyogó fény tölti be a természetet és világítja meg lelkünket. A próféta így jósol: „A szépség ragyogása eljön egyszer, és nem fog bennünket megcsalni; ha késlekedik, csak legyünk türelemmel, mert biztosan eljön, és nem engedi, hogy reményünkben megszégyenüljünk.”

Ha tehát a május nem is a teljesülés hónapja, legalábbis az ígéreteké. Tekintsük úgy a Legszentebb Szüzet, mint a várakozásnak teljességét; ezért szenteljük neki a májust. „Vessző sarjad Jessze gyökeréből, és virág fog nyílani rajta.” A gally, a virág a mi áldott Urunk maga, a gyökér, a szépséges növény, melyből a virág fakad, Mária, az Úrnak Édesanyja és a mi Anyánk.

Istennek kellett a földön megjelennie, és a teljesülést az angyal szava adta hírül: „Üdvözlégy, malaszttal teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között.” A Szent Szűz maga tehát biztos ígérete az eljövendő Megváltónak, és az ígéretek hónapja, a természetben a sarjadás, a fakadás, és az emberi lélekben az örvendező várakozás ezért neki legyen szentelve.

Felajánló imádság a [111. oldalon](#).

Május 1. – Az öröm hónapja

Másik alapja e hónap kiválasztásának az, hogy a liturgikus évnél legörvendetesebb és a legnagyobb ünnepekben gazdag része erre a hónapra esik. Ki választaná Szűz Mária hónapjának februárt, márciust, vagy áprilist, a böjtnél és penitenciának idejét, vagy decembert, az adventet, mely ugyan a reménységnek az ideje, de a magunkba térés, a bűnbánat ideje is? Karácsony ideje maga nem tölt be egy hónapot, és habár január hozza Epifánia nagy ünnepét az azt követő vasárnapokkal, ez az idő mégis a hamarosan rákövetkező Hetvened vasárnapig nagyon rövid.

Május azonban a húsvéti időhöz tartozik, és részben vagy egészében a liturgikus évnél ebbe a szakába esik. Urunk mennybemenetelének és a Lélek elküldésének nagy ünnepei majdnem mindig, a Szentháromságnak és a legfölségesebb Oltáriszentségnek ünnepe gyakran májusra esik. Tehát allelujás idő a május, mert az Úr feltámadt és fölment a mennybe, hogy Egyházának elküldje Isten Lelkét.

Ez tehát a másik alapja, hogy a májust a Legszentebb Szűz különös tiszteletére áldozzuk. Ő a teremtmények elsője, Isten minden gyermekei között a legszebb, a legkedvesebb, az ő trónjához legközelebb áll; ez a hónap tehát az övé, amikor Isten irgalmának nagy ünnepeit, a mi megváltásunkat és a három isteni személyben való megszentülésünket üljük meg.

De Mária nemcsak hűséges szolgálóleánya Urának, hanem anyja is a Fiúnak, és minden szenteknek királynője. Ezért iktatta be az Egyház az ő hónapjába a legnagyobb szentek közül néhányának ünnepét, mintegy királyi kíséretként. Először is a szent kereszt ünnepét, melyen a drága vért tiszteljük, ami a szenvedés idején rajta végigfolyt; – Szent Mihály arkangyalnak és három apostolnak ünnepét: a szeretett tanítványét, Jánosét, Szent Fülöpét és Szent Jakabét; – hét pápának ünnepét, akik közül főleg VII. Gergely és V. Pius pápák tűnnek ki; – két nagy egyháztanítóét: Szent Athanáz és Szent Nazianzi Gergely ünnepét; – egy kedves szűznek, Szent Pazzi Magdolnának ünnepét; – továbbá egy szent asszonynak ünnepét, akinek neve az Egyház történetében a többiét mind fénybe borítja: Szent Mónikáét, Szent Ágoston édesanyját; – és végül Szent Néri Fülöp ünnepét. Íme, az isteni kegyelemnek néhány fölséges gyümölcse, néhány kiváló lélek, kiket az Egyház az ő jellemző sajátosságukkal a Királynő udvarnépéül rendelt.

Jegyzet. Május 24-ére esik a hónap Mária- ünnepe, a „Keresztények Segítségé” címen.

Szeplőtelen és sértetlen Szűz

Május 2. – A legtisztább Szűz

Szeplőtelen fogantatáson értjük azt a kinyilatkoztatott nagy igazságot, hogy a legszentebb Szűz szent édesanyjának, Annának méhében az öröklött bűn feltá nélkül fogantatott.

Ádám bukása óta az egész emberiség, tőle való leszármazásánál fogva, bűnösség állapotában fogantatott, és született. „Íme, bűnben fogantattam, és bűnben szült engem anyám.” Ez a bűnösség, mely létünk első pillanatától kezdve mindnyájunkra nehezedik, mint hitetlenség és engedetlenség, mellyel Ádám a paradicsomot elvesztette, valóban a mi bűnünk is. Mint Ádám gyermekei, bűnének is örökösei vagyunk, s minthogy az életet tőle kaptuk, egyúttal örököltük a kegyelmi állapotnak és az eredeti szentségnek elvesztését is, amit ő a teremtésben nyert. Mi mind ennek a hiánynak és szegénységnek állapotában fogantattunk és születünk, és rendszerint csak a keresztség fürdőjében nyerjük vissza, amit elveszítettünk.

Mária azonban sohasem volt ebben az állapotban. Isten az ő titokzatos végzéséből ettől megóvta őt. A háromszemélyű egy Isten öröktől fogva elhatározta az emberi nem teremtését, és Ádám bukásának előre való látásával, az ő utódainak, az egész emberi nemnek megváltását is, a Fiúisten emberré levése és kereszthalála által. Abban a felfoghatatlan, örök pillanatban, amidőn a Fiú az Atyától született, Máriának időbeni születés által a megváltás is elhatározott, s így valóban szeplőtelen fogantatása által maga is egészen különleges módon már a megváltásnak műve. Nem kellett a bűnöktől megtisztulnia, hanem már fogantatásában megőrizte Isten a bűntől, úgy hogy a gonosznak soha semmi része nem volt őbenne. Tehát Ádámnak és Évának eredeti állapotából való gyermeke, akinek nem volt köze bukásukhoz. A legnagyobb mértékben örökölte azokat a kegyelmi ajándékokat, melyekkel az ősszülők bírtak az ártatlanság állapotában, mint a paradicsomnak lakói. Ez az ő kiváltsága, és alapja mindazoknak az igazságoknak az üdvösség rendjében, melyek számunkra a szeplőtelen fogantatásban nyilatkoztattak ki. Azért így imádkozunk: „Bűn nélkül fogantatott legtisztább Szűz, imádkozzál érettünk, szegény bűnösökért, hogy a te tisztaságodat utánozhassuk, és egykor Isten örök tisztaságában az ő gondolata szerintivé váljunk. Amen.”

Május 3. – Dicséretreméltó Szűz

Ez a szép cím azt jelenti, hogy a Legszentebb Szüzet mindenütt, szóval és tettel, szívvel és ajakkal, legfőképpen azonban szent és őt utánzó élettel dicsőítsük.

Szokásunk, hogy az idegen dolgot, a ritkát, a csodálatosat, az újat, a kiválót általában elmondjuk és hirdessük. Így Keresztelő Szent János is az Urat az ő fellépése alkalmával hirdette; mennybemenetele után az apostolok elszéledtek az egész világon, és prédikálták Krisztust, a Megfeszítettet.

Máriának legmagasabb, legcsodálatosabb és legritkább kiváltsága az ő büntelensége. A néptömegből egy asszony így szól: „Boldog a méh, mely téged hordozott”, – és az Úr így felel neki: „Igen, boldogok azok, akik Isten szavát hallják, és azt megtartják.” Mindkettő Máriában teljesült. Telve volt kegyelemmel, hogy Isten anyjává lehessen. Ezért tisztasága és szentsége nagyobb jó, mint anyasága. Az örök Ige nem lett volna gyermekévé, ha előbb nem szentelte volna meg őt; nagy kiváltsága tehát az, hogy kiváló szentségét az első pillanattól ajándékképpen kapta s az benne kifejlődött. Ezért joggal nevezzük őt dicséretreméltó Szűznek.

Az egész földkerekségen hirdessük az ő dicsőségét, mert soha a legkisebb bünt el nem követte, a gonosznak soha része nem volt benne, mert Isten kegyelmének teljességéből sohasem gondolt, beszélt vagy tett olyat, ami a Mindenhatónak nem lett volna a legkedvesebb. Ő maga a legfényesebb győzelem a lelkek ellensége fölött, először őbenne aratott diadalt a Megváltó a pokol fölött. Mikor minden elveszett, meg akarta mutatni, hogy mindenhatósága mit tehet értünk; ki akarta nyilvánítani, hogy micsoda magasztosra képes az emberi természet; be akarta bizonyítani, hogy a gonoszságnak legnagyobb mélysége és a pokoli ellenség legnagyobb erőfeszítése semmivé lesz és az ösbűnnek minden következménye alól felmenthet bennünket, ha mindenhatóságát és végtelen jóságát kiárasztja. – Ezért alkotta meg már e világba jövele előtt, mint teremtesének legcsodálatosabb művét, szent Édesanyjának személyét. Szentséges vérének érdeme által, melynek a földön folynia kellett, még mielőtt lefizette az elégtételt Ádám bűneiért, kieszközölte, hogy a Szent Szűz a bűnnek minden foltjától ment legyen. Ezért dicsőítjük őt és kitartóan, tiszta élettel magasztaljuk, hogy ilyen csodálatos kegyelem vált benne létté.

De még egy más okból is dicséretreméltó Szűznek nevezzük őt. Hirdetjük az ismeretlent, hogy ismertté legyen. Ezért prédikálták az apostolok a Megfeszítettet azoknak, akik nem ismerték, a zsidó és pogány világnak. A prédikáció fokozatos bevezetés a hitbe. A pogányok mind jobban megismerték az Egyházat és kegyelemkincseit. Így az Isten Anyjának dicsérete és tisztelete is mind jobban növekedett a keresztyéyeknél, és a századok folyamán a kifejezés módjában is tökéletesedett. Az első századokban nem tisztelték annyira, mint ma. Először mint a szüzek Szűzét, azután mint Istennek Anyját, majd dicsőséges mennybevitelét, azután pedig mint a Bűnösök Menedékét, végül mint Szeplőtelenül Fogantatottat dicsőítették. Ez az utolsó magasztaló cím különösen megfelel a mostani időknek; időrend szerint az első ez, s az Egyházban utolsónak került érvényre, habár ez rejti magában nagyságának és legmagasabb méltóságának titkát.¹

¹ Azóta két új címen is dicsőíti a dicséretreméltó Szüzet a keresztyén szívek áhítata: ő „minden kegyelemnek könyörgő közvetítője” és ő „a világ szeplőtelen szívű Királynője”. (Sz. X. F.)

Május 4. – Csodálatos Anya

Ha Máriát dicséretreméltó szűznek nevezzük, ennek legmélyebb alapja az ő szeplőtelen fogantatása s ez mindig csodálatot kelt lelkünkben. Az Anyaszentegyház hirdeti a Bűntelennek dicsőségét és az Egyház hűséges gyermekei igyekeznek ezt az egyedülálló kiváltságot megérteni és méltóan magasztalni.

Bár teremtmény, a lélek néma csodálattal és csöndes bámulattal szemléli. A Mindenható így szólt egykor Mózeshez: „Nem láthatod arcomat, mert nem lát engem az ember, míg él”, és Szent Pál így ír: „A mi Istenünk emésztő tűz.” Midőn Szent János, egészen betöltve Isten szemléletével, csak Urunknak emberi természetét látja az ő dicsőségében, „mint halott esik a földre”; sőt még egy angyalnak a látása is egészen zavarba hozza Dániel prófétát, és földre hull, s nem tud többé fölnézni. Midőn Gábiel arkangyal Zakariáshoz jó, ez is fél és összerezzen. Egészen más Szűz Mária viselkedése: az angyal megjelenése megindítja őt, s az ő szavait megszügyenítőknak találja, mert nem tudja megérteni, hogy ő „malasztal teljes” és „az asszonyok között áldott” legyen; de minden gyöngeség nélkül el tudta viselni a mennyei követ jelenlétét és megpillantását.

Ebből kettőt tanulhatunk: Először, hogy milyen nagy Szűz Mária szentsége, hogy elbírja az angyal jelenlétét, míg Dániel próféta csaknem holtan esik össze; másodsor ha Máriának szentsége oly sokkal nagyobb, mint az angyaloké és a miénk oly sokkal kisebb, mint Dánielé, mennyi okunk van, hogy Máriát csodálatosnak, legtisztábbnak, félelmetes szent Szűznek nevezzük.

Akadtak értelmetlen emberek, akik azt gondolták, hogy Máriában nem volt olyan mélységes utálat a szándékos bűn iránt, mint az ő isteni Fiában, s ezért mi szívbeli bánat nélkül, sőt az utána való vágy nélkül és komoly javulási szándék nélkül is menekülhetünk hozzá; mintha Mária nem éppen úgy megvetné a bűnt, és a bűnöst mégis szeretni tudná, mint az Úr maga! Hiszen a bűnösöket nem úgy szereti, mint olyanokat, a bűnhöz való ragaszkodásukban, hanem csak javulási szándékukban, azért a jóért, ami még van bennük. Másként nem lehetett volna ment a bűntől. Ha az Írás szavai szerint ő legtöbbször számára „szép, mint a hold, ragyogó, mint a nap és félelmetes, mint jól rendezett hadsereg”, mily rettenetesnek kell lennie akkor ama bűnösök számára, akik nem készséges lelkiüldöttek, penitenciát nem tartanak? Az ő bűntelen tisztasága milyen fenyegetően kel fel a tisztátalanságukban megátalkodottak ellen!

Május 5. – Arany Ház

Miért hasonlítjuk Máriát házhoz, mégpedig aranyból készült házhoz? Az arany minden fém között a legszebb és legdrágább. Az ezüst, réz, acél bármennyire is fénylenek, az arany felülmúlja ezeket gazdag mivoltában és ragyogásában. Ritkán van alkalmunk nagyobb mennyiségű aranyat együtt látnunk; aki azonban már látott nagyszámú aranytárgyat együtt, vagy pedig arannyal gazdagon díszített házba tekinthetett be, tudja, hogy milyen fölséges látvány az. Azért Isten városát a Szentírás aranynak nevezi. „A szent város – mondja Szent János – tiszta aranyból volt, mint átlátszó kristály.” Amidőn a legszebb és legdrágább dolgokkal hasonlítja össze ezt a helyet, annak csodálatos szépségéről akar nekünk valamilyen fogalmat nyújtani.

Azért nevezzük Máriát is „arany”-nak, mert az ő kegyelmei, erényei, tisztasága, angyali ártatlansága olyan csodálatos ragyogásúak és oly földöntúlian tökéletesek, hogy az angyalok nem tudják tekintetüket róla elfordítani, és mi mint valódi tiszta arany művet, nem tudjuk soha eléggé csodálni.

S még hozzá arany háznak, vagy helyesebben arany palotának nevezzük. Gondoljunk el egy nagy templomot vagy egész palotát alapjától a tetőig tiszta aranyból építve: ezzel hasonlítjuk össze Máriát lelki kiváltságainak nagy száma, sokfélesége és tökéletessége miatt.

Háznak vagy palotának mondjuk, mert a nagy Királynak, Istennek magának lakóhelye volt. Az Atyának lényegével azonos Fiú lakott benne. Vendége volt, sőt több mint vendég, mert a vendég jön és megy: az Úr azonban valóban a szent házban született. Benne vett testet és vért a Szent Szűz testéből és véréből. Ezért nagyon találó, hogy tiszta aranyból való, mert az Isten Fia testének anyagát adta. Arany volt fogantatásában, arany volt születésében és szenvedésében ez az arany tűzön ment át. Midőn felvételét a mennybe – mondja róla ezért a himnusz –: „Dicsőségében minden angyalok fölé emeltetett, a Király mellett foglalt helyet, arany ruhába öltöztetve.”

Május 6. – Szeretetreméltó Anya

Ez a megtisztelő cím is teljes büntelenségében találja alapját. A bűn természeténél fogva valami rút és utálatot keltő, a kegyelem ellenben szép, vonzó és szeretetet keltő.

Azt mondhatná valaki, hogy Mária szeplőtelenisége önmagában őt az ő földi életében még nem tette szeretetreméltóvá, mert egyikünk sem tudja egész szeretetét ajándékozni olyannak, aki teljesen más, mint mi vagyunk, mi pedig bűnösök vagyunk; azután vannak jámbor lelkek, akik – mint azt életünkben eléggé tapasztalhatjuk – nem mindig kellemesek, és akik, ha nagyrabecsülést és csodálatot keltenek is bennünk, mégsem tudjuk belső vonzódásból szeretni őket.

Valójában, a gonoszok nem szeretik a jókat, és nem is szerethetik, mert azok személye folyton eleven szemrehányás számukra. Ha Máriát szeretetreméltó anyának nevezzük, ez természetesen nem a teljesen gonoszoknak szól, hanem az Egyház gyermekeinek, akik ismerik az ő szentségét, s legalább a jónak gyökere megvan bennük, s Mária erényeinek valami hasonlóságát hordják lelkükben. Amíg bűnösségünk ellenére is hasonlítunk valamit Máriához, s amíg ő talál bennünk érintkezési pontot, addig szeretetreméltónak fog tűnni előttünk. És éppen fölséges erényei keltik fel bennünk a szeretetnek egy nemét, minél jobban érezzük a magunk erényeinek hiányosságát, s minél jobban érezzük létünk korlátolt voltát és szeretjük az eszményt.

Fennáll azonban még mindig a kérdés, hogy az életszentség önmagában szükségképpen szeretetet kelt-e, hogy tehát Mária földi vándorlásának idején környezetének szívét megnyerte-e és éppen szentségeért szerette-e mindenki, aki csak találkozott vele. Mindenesetre tény az, hogy sokszor a legszentebb személyeknek egyáltalán nincs meg az adottságuk, hogy természetes vonzalmat és szeretetet keltsenek embertársaikban. Ennek magyarázata az, hogy nem a szentség, hanem éppen a szentségnek a hiánya a taszító ezeknél. Nagy különbség, hogy valakinek lelkére soha a bűnnek árnya sem esett, vagy hogy valaki minden szentsége ellenére is viseli Ádám bűnének következményeit. Mert a keresztség és penitencia után is szükségképpen el kell szenvednie a lelki sebeket, melyeket az első bűn okoz. A szentek közül sokan egész életükben nem követnek el egyetlen halálos bűnt sem; de Mária bocsánatos bűnt sem követett el soha, és lelkében a bűnhöz való vonzódás sem nyert soha helyet. Ez az ő egésze különös kiváltsága, mely senki másnak osztályrésze nem lett, és ezért más szentekkel való minden összehasonlítást kizár.

Ami tehát szeretetreméltóságban, vonzóerőben, odaadást keltő lelkületben, a szentekben sokszor hiányzik, ez a bűnnek maradványaiból származik és a szentségnek tökéletlenségéből, mely a természetnek, a léleknek és a testnek gyöngeségét nem tudja legyőzni. De Mária az ő szentségében és szentsége által mindazok számára, akik őt látták, hallották, akik vele érintkeztek, az az angyali, mennyei lény volt, aki szükségképpen mélységes vonzódást és szeretetet kelt.

Arca természet szerint maga a szépség és tisztaság volt. De ha láthattuk volna, talán az ő testi szépsége tűnt volna legkevésbé fel; mert vonásaiból lelkének egész harmóniáját kiolvashattuk volna, szeméből makulátlan tisztasága ragyogott, ajkáról maga az egyszerűség és a csendes bölcsesség beszélt; ahová ment vagy ahol állott, örömben és szomorúságban, minden életkörülmények között, szeplőtelen lelke uralkodott mindenben, s ezzel vonzotta magához mindazokat, akikben volt még valami a kegyelemből, s némi képesség az igazi lelki életre. Mindenben, amit mondott és tett, arcvonásaiban, külsejében, tartásában kimondhatatlan isteni összhang volt, mely minden komoly szívet vonzott és megörvendeztetett, aki közelében lehetett. Ártatlansága, szerénysége és alázatossága, egyszerűsége, nyugodt komolysága, egyenes lénye és önzetlensége, természetes szívjósága mindazok iránt, akikkel életében találkozott, az énésségnek teljes hiánya és segítőkészsége voltak azok az erények, melyek

mindenekfölött szeretetreméltóvá tették. Ha nekünk ma megadatnék, hogy őt egyszer szemlélhessük, akkor nem az volna az első, de még a második gondolatunk se, hogy imádkozzék értünk Fiánál, akármennyire is szükségünk van erre, hanem legelőször azt gondolnók: „Ó mily szép ő” és másodszor: „Milyen csúf és szálnalmas teremtmények vagyunk mi!”

Május 7. – Titokzatos Rózsa

Miért nevezzük Máriát a lelki teremtes titokzatos rózsájának, kiválasztott, illatozó virágának? Pálmák között nőtt fel, Isten paradicsomának misztikus kertjében született és tápláltatott. Miután az angyal lángpallosa számunkra a paradicsomot mindörökre bezárta, ez a paradicsom az ő atyai házában és az ő lelki országában szállt le ismét az égből. Az írás gyakran beszél kertről, midőn a mennyországot és a szenteket akarja megfesteni. Kertnek nevezzük azt a zárt, ápolt helyet, melyben növények, fák, virágok és termények növekednek. Ennek megfelelően, lelki értelemben, kerten a boldog lelkeknek és a szenteknek lakóhelyét kell értenünk, akik a kegyelem virágaival és gyümölcseivel ékesek, akik szebbek és jobban illatoznak, mint ennek a földnek legcsodálatosabb kertje, s ízletesebbek, mint aminőt földi ápolás létrehozhat.

Minden, amit Isten alkotott, a Teremtőt hirdeti. A hegyek örökkévalóságáról beszélnek, a nap és a viharok mindenhatóságáról és mérhetetlenségéről, a virágok és gyümölcsök szentségéről, szeretetéről és gondoskodásáról. Mindkettő a kertnek felel meg, melyből származik. Csupasz sziklákon nem találunk nagyszerű virágokat, sem a pusztaságban jóízű gyümölcsöt. Ha tehát misztikus értelemben a virágok és gyümölcsök a Szentléleknek kegyelmi adományai, akkor a kert, mely azokat létrehozta a lelki nyugalomnak és csöndnek, a békének és boldog örömek helye.

Ősszüleink a gyönyörűség paradicsomában éltek, csodálatosan szép virágok árnyékában, melyek gyümölcsei kiválóan ízesek voltak. Az élet fája állott a kert közepén és folyó öntözte azt. A kereszten az Úr a bűnbánó latornak azt mondta, hogy hamarosan nála lesz a paradicsomban, tehát a gyönyörűség kertjében. Ezért beszél Szent János is az Apokalipszisben a mennyországról és Isten házáról, mint kertről vagy paradicsomról, melyben az élet fája mindig új gyümölcsöket hoz.

A szeplőtelen Szűz, a misztikus rózsza ebben a kertben növekedett fel, itt ápolta Isten, hogy az ő Anyja lehessen; szentség volt a tápláléka születésétől Szent Józseffel való eljegyzéséig. Három évig édesanyja, Szent Anna mellett élt, azután tíz évet az Úr templomában töltött. Ezekben a megszentelt kertekben, bizonyos módon, egyedül élt, de állandóan öntözte a kegyelemnek harmatja s mint mennyei virág, gyarapodott, míg tökéletes otthonná vált, hogy a szentek Szentjét méltóan fogadhassa. Ez volt szeplőtelen fogantatásának eredménye. A paradicsom legszebb rózsái ki voltak téve fagynak, jégnek, hernyóknak, rovaroknak és hamar elhervadtak. Csak Mária volt kezdettől fogva teljesen érinthetetlen édes szépségében, és mikor Gábiel angyal jött hozzá, „malasztal teljes”-nek találta, vagyis az erényt létének első pillanatától fogva mindig gyakorolta, s így az mindig növekedett, míg felülmúlhatatlanná lett.

Május 8. – Tiszteletreméltó Szűz

Rendszerint az öregséget nevezzük tiszteletreméltónak, mert általában csak a kornak tulajdonsága, hogy tiszteletet vagy hódolatot kelt.

Hosszú múlt, kiváló jellem, érett erény, jóság, tapasztalat tiszteletet ébresztenek; de ezek a tulajdonságok általában nem az ifjúságéi. Csak a szenteknél van másképpen. Náluk a rövid élet is sokszor hosszúnak felel meg. Ezért mondja a Szentírás: „A tiszteletreméltó kort nem az idő teszi és azt nem az évek számával kell mérni; az ember bölcsessége ősz hajjal ér fel, és a szeplőtelen élet magas korral. Ha az igazat korai halál ragadja el, úgy békében van; korán bevégezte pályáját, mert rövid idő alatt sok esztendőt töltött be.” (Bölcs 4,7 és köv.)

A pogány író, aki mit sem tudott a szentekről, úgy vélekedett, hogy a gyermekeket nagyon kellene tisztelnünk, mert azok még ártatlanok. Ez a vélemény általában elterjedt, és sokféleképpen fejezték ki. A büntelen embernek, vagyis a gyermeknek látása, aki még nem vétkezhetett, s ártatlan nevelésüknek varázsa néha elég arra, hogy gonosztevőt megrettentessen és sötét szándékától eltérítsen, mert a szeplőtelen ártatlanságnak olyan ereje és hatása van, melyet hatalmi szóval, külső eszközökkel soha nem lehet elérni.

Ha már most erről a szegény földről lélekben a Fölséges elé szállunk, és elmélkedésünket fokozott mértékben öreá alkalmazzuk, azt kell mondanunk: Mivel örökkévaló, azért egyszerre öreg és fiatal, kezdet és változás nélkül, az ifjúság és az öregkor minden tökéletességével. Ő ma ugyanaz, mint millió évekkel ezelőtt volt. Valóban, mint az Írás mondja, ő „a napok Örege”, és ezért végtelenül tiszteletreméltó; mindamellett nincs szüksége korra, hogy tiszteletreméltó legyen, s nincsenek emberi tulajdonságai, melyekkel a szent írók illetik, hogy mélységes tiszteletet és szent félelmet keltsenek bennünk iránta. Ifjúság és öregkor nála ugyanaz, és tiszteletreméltósága mindkettőből fakad.

Hasonlóan van az Isten anyjával is, már amennyire teremtményt a Teremtőhöz egyáltalán hasonlítani lehet. Elmondhatatlan tisztasága és teljes sértetlensége, a bűnnek legkisebb árnyától való mentessége, szeplőtelen fogantatása, érintetlen szüzessége, minden magas kiváltsága miatt, melyet fiatalsága ellenére az angyal köszöntésekor bírt, mélyen meghajolunk előtte s örömmel és félelemmel is az írás prófétai szavaival kiáltunk fel: „Te Jeruzsálem dicsősége, Izrael öröme, népünk tisztessége vagy, mert az Úr megerősített és megáldott téged örökre.”

Május 9. – Szentséges Szűz Mária

Egyedül Isten bírhatja a lényegbeli szentséget. Ezért mondjuk róla: „Egyedül te vagy szent.” Szentségen először is a teljes mentességet értjük mindattól, ami az értelmes természetet bemocskolhatja vagy lealacsonyíthatja, minden bűnnek és hiánynak a legszélsőbb ellentétét.

Azt mondjuk, egyedül Isten szent, ámbár minden tulajdonsága végtelen, úgy hogy azok, szigorúan véve, csak róla állnak. Az Úr például így szól az ifjúhoz: „Senki sem jó, csak az Isten.” Valóban Isten egyedül csak a mindenhatóság is, a bölcsesség, a gondviselés, a szeretet, az irgalmasság, az igazságosság és igazság? Mégis szentsége egészen különleges kiváltsága, mert nemcsak magasztosságainak egyéb tulajdonságaival áll minden teremtmény fölött, hanem egyúttal a nagy különbség is ismertetője. Jó könyvében olvassuk: „Megigazultnak tűnhetik-e az ember, ha Istennel hasonlítja össze magát? Az asszonytól született lehet-e tiszta? Lám, a hold sem világos előtte, és a csillagok sem tiszták az ő szemében. Szentjei sem változhatatlanok, és még az égnek is árnya van előtte.”

Mindenekelőtt ezt kell feltétlenül igaznak tartanunk, és megértetni próbálnunk. Akkor fogjuk csak fel Istennek irgalmát, hogy minden egyéb nagyszerű tulajdonságai közül először a szentséget közölte velünk, mint a legszükségesebbet. Így Ádám teremtésének pillanatától fogva és természetét felülhaladóan kapta meg Istennek kegyelmét. Megadatott neki, hogy közvetlenül egyesülhessen Teremtőjével, és megszentülhessen. Ezért nevezzük ezt a kegyelmet megszentelő vagy pontosabban szentté tevő kegyelemnek, mert az Isten és ember közötti kapcsolatot helyreállítja. Az ember a földi paradicsomban kapott értelmet, tehetséget, sok erényt, de ezek egyike sem egyesítette Teremtőjével. Erre csak a szentség képes, amint Szent Pál apostol mondja: „Szentség nélkül senki sem mehet Istenhez.” Mikor az elesett ember ezt a szentté tevő kegyelmet elvesztette, megtartott még különböző adományokat; bizonyos fokban lehetett még igaz, irgalmas, szeretetteljes és igazságos. De ezek az erények nem adták meg neki az Istennel való egyesülést. Hiányzott a megigazultság, és ezért az isteni Jóságnak első aktusa irántunk az volt, hogy a keresztség szakramentumában visszavezetett a szentséghez, és kegyelme által a lélek kapcsolatát vele helyreállította.

Ebben találjuk a „Szentséges Szűz Mária” megtisztelő névnek értelmét, amit a mi Nagyasszonyunknak adunk. Amidőn Isten az ő Fiának emberi anyát akart, szeplőtelenül alkotta őt meg fogantatásában. Ezért elsőnek nem a szeretet, az igazság, az alázatosság, jámborság adományával ékesítette fel, nem édes-kedves lénynak alkotta meg, mindezeket a kiváltságokat a szentséggel adta meg neki, és ezeknek gyökere a szentségben rejlik. Születése előtt, mielőtt gondolkozni, beszélni, cselekedni tudott volna, szentnek alkottatott s bár Évának gyermeke volt, mindjárt jogot nyert a mennyországra.

„Egészen szép vagy, Mária”; a bűnnek semmi foltja nem volt soha benned. Ebben különböztél mind a többi szentektől. Vannak nagy misszionáriusok, püspökök, hitvallók, tanítók, s az Egyháznak kiváló pásztora, kik hatalmas műveket hoztak létre, és számtalan lelket vittek magukkal a mennyországba; elmondhatatlanul sokat szenvedtek, és bőséges érdemet szereztek. De amint az isteni Fiú szentségével minden teremtményt felülmúl, mert egészen más lény, így Mária is szentségének sajátosságával minden angyaloknál és szenteknél magasztosabb.

Az örvendező Anya

Május 10. – Angyaloknak Királynője

Ezt a magas címet vonatkoztathatjuk Mária anyaságára, azaz a Szentléleknek az angyal híradása szerint Názáretben való leszállására és az Úrnak Betlehemben való születésére is. Mint az Úrnak anyja és szülője, közelebb állott hozzá, mint a szeráfok, akik körülveszik és szünet nélkül „szent, szent, szent”-et zengenek.

A két arkangyal, akinek a megtestesülésnél az evangélium szerint különleges szerepük volt, Szent Gábor és Szent Mihály. Szent Gábornek a Szentlélek eljövételénél és Szent Mihálynak a Gyermek születésénél. Szent Gábor ezekkel a szavakkal köszöntötte a Szent Szület: „malasztal teljes, áldott vagy te az asszonyok között”, és hírül adta neki, hogy Isten Lelke árnyékozza meg, és a Magasságbelinek Fia általa fog e világra jönni. Szent Mihály szolgálatáról pedig Szent János apostol beszél az Apokalipszisben: Az Úr lejött a mennyből, hogy Isten országát a földön megalapítsa. De már születésénél felemelkedtek e világnak hatalmasságai, hogy csírájában elfojtsák, és az első rohamot intézték ellene. Heródes a Gyermek élete ellen tört, Szent József azonban meghiúsította tervét, midőn a Gyermeket Máriával, anyjával együtt Egyiptomba vitte. A Gyermek őrzője és vezetője ebben a veszélyekkel teljes utazásban – mint azt az Apokalipszis tanúsítja – Szent Mihály volt az ő angyalaival.

Látott továbbá az apostol az égben egy nagy jelet (az ég az Egyház volt vagy az Isten országa) és egy asszonyt, a napba öltözve, a hold volt lábai alatt, és feje körül tizenkét csillagból korona; s mikor az asszony gyermeket akart hozni a világra, vörös sárkány emelkedett föl, a gonosznak lelke, hogy a Fiút elnyelje. De isteni ereje megvédte őt ettől, s akkor a gonosz lélek az asszony ellen fordult; Szent Mihály azonban és az ő serege segítségére jött, és kivívták a győzelmet. Nehéz küzdelem volt, – beszéli el a szent író, – Szent Mihály és az ő angyalai harcoltak az ördög és serege ellen, míg a nagy sárkányt a mélységbe taszították, és most a régi kígyó örök legyőzetésének helyén van. Most is, mint akkor, a legszentebb Szűz szolgálatára állottak az angyali karok, és azok királynőjüként tisztelik őt. (Jel 12)

Május 11. – Igazságnak Tüköre

Először is állapítsuk meg, mit jelent az Egyház nyelvén igazság. Nem jogi értelemben kell vennünk ezt a szót, hanem egyenességet, őszinteséget jelent, mindenki iránt egyformán megnyilvánuló jóakaratot, röviden: erkölcsi tökéletességet, a valóban krisztusi módon tökéletes lélek minden erényének összefoglalását, úgy hogy az igazság ebben az értelemben csaknem egyértelmű a szentséggel. Így értelmezi az Egyház, amidőn Máriát az igazság tükörének nevezi, ezen tehát a szentség, tökéletesség és természetfölötti jóság tükörének gondolja.

A tükör fénysugarat visszaverő felület, mint a mozdulatlan víz, csiszolt üveg vagy sima jégfelület. Igazságnak tükre tehát az Egyház nyelvén azt jelenti, hogy Mária az Úrnak végtelen szentségét tükrözi vissza, amennyire teremtmény az isteni természetet visszatükrözheti, vagy megtört sugaraiban az visszaverődhet.

Ez a tükrözés elsősorban az Istenfiúval való bizalmas viszonyából ered. Tudjuk a mindennapi életből, hogy azok, akik együtt élnek és szeretik egymást, kölcsönösen mindinkább hasonlóká válnak. Ha olyanok vannak együtt, akik nem szeretik egymást, mint például egyetlen család tagjai, az állandó együttlét még jobban kiélesíti a különbözőségeket. De azoknál, akik szeretik egymást, mint vőlegény és menyasszony, szülők és gyermekek, testvérek vagy igazi barátok, az idő folyamán egészen feltűnő hasonlatosság alakul ki. Állandóan meggyőződhetünk róla, hogy arcvonásokban, hangban, járásban, beszédben, sőt még írásban is teljesen egyek lesznek, vagy legalább hasonlóak. S még inkább a lelkük, nézeteik, ízlésük, céljaik, törekvéseik mindjobban hasonulnak és eggyé olvadnak. Így van ez minden kétséget kizáróan a lelkek láthatatlan világában is, a jóban és rosszban, hogy az átalakulás, eggyé levés lassankint, de biztosan megtörténik.

Bizonyos, hogy Mária az ő isteni Fiát harminc éven keresztül kifejezhetetlen érzelmmel szerette és lényének tökéletességei mindjobban az övéi is lettek. Ha szent Fiának fogantatása előtt már malaszttal teljesnek neveztetett, akkor a vele való állandó, bizalmas viszonyában felfoghatatlan szentséget és igazságot ért el, mennyei szentséget, mely az isteni tulajdonságokat olyan tökéletességgel és teljességgel tükrözte vissza, ahogy az égnek egy angyala, a földnek egy szentje, egyáltalán egyetlen más teremtmény sem foghatta fel és tükrözhetette vissza. Ezért valóban az igazság tükörének, az isteni tökéletesség visszasugárzójának nevezhetjük.

Május 12. – Bölcsességnek Széke

A lorettói litánia ezt a szép nevet azért adja neki, mert az örök Ige, Istennek Bölcsessége benne lakott, tőle született, karjaiban nyugodott, ölében ült. Ezért valójában emberi trónja volt Annak, ki az eget és földet kormányozza, és betű szerinti értelemben a Bölcsességnek széke. Ezért szól hozzá így a költő: „Ő legtisztább Anya, a te áldott öled az ő fölséges trónja; ha valami az égben és a földön, úgy ez a trón méltó a szeplőtelen Istengyermekekhez.”

De az isteni Fiú nemcsak ifjúságában volt Máriáé; neki engedelmeskedett, és övé volt harminc éven át, nyilvános működésének kezdetéig. Ez hasonló megfontolást kelt bennünk, mint az „Igazságnak Tüköre” dicsérő cím. Ha Fiával való bensőséges viszonya Máriának felfoghatatlan szentséget adott, akkor az isteni dolgoknak ismerete is, melyet a vele való együttlétben és beszélgetésben az évek folyamán nyert, mérhetetlenül nagy, mélységes és tökéletes lett benne. Ha szegény volt is, és földi javakban nem bővelkedett, a teremtés és annak alapjai ismeretében felülmúlta a legnagyobb filozófusokat, teológiai ismerete a legnagyobb tudósokét, előrelátása a legnagyobb megvilágosítással bíró prófétákét.

Társalgásuknak legfőbb tárgya mindenkor az Atya természete, tulajdonságai, az ő művei és gondviselése voltak. Az Úr állandóan dicsőítette az Atyát, aki őt küldötte, és feltárta szent édesanyja előtt az isteni akaratnak örök végzéseit és céljait. Mindjobban bevezette tanításának mélységeibe, és pontról-pontra megmagyarázta neki a hittételeket, melyek az apostolok idejétől kezdve napjainkig, és az idők végéig először megvizsgáltattak és megtárgyaltattak, és azután, mint hittételek magyaráztattak, és az idők végéig magyaráztatni fognak. Mindaz, ami a kinyilatkoztatásban számunkra homályos és részleges, az Úr egész világosságában és teljességében, amennyire emberi tudás felfoghatja, egész egyszerűséggel és magától értetődő bizonyossággal – amik az isteni világosságnak sajátosságai – adta elő, és közölte vele.

Hasonlóképen nyert oktatást a jövőendő eseményeiről is. Isten képekben állította a próféták elé azt, aminek jönnie kell, és a Szentírás szól ezekről a kinyilatkoztatásokról. De csak képekben és hasonlatokban szólott hozzájuk. Egyedül Mózeszt méltatta arra, hogy szemtől-szembe beszélhessen vele. „Ha vannak közöttetek az Úrnak prófétái, úgy képekben és álomban akarok megjelenni nekik és velük beszélni. Nem így azonban az én szolgálommal, Mózeszel; mert vele szemtől-szembe akarok beszélni, és világosan, rejtélyek és képek nélkül fogja az Urat szemlélni.” Ez volt a zsidók inspirált törvényhozójának nagy kiváltsága, de Mária kiváltságával szemben mennyivel kisebb az övé. Mózes ezt a kiváltságot csak néha kapta meg, időről-időre, míg Mária harminc éven keresztül szünet nélkül láthatta és hallgathatta az Urat, vele szemtől-szembe beszélhetett, tőle mindent szabadon kérdezhetett, amit nem értett, vagy amit tudni akart, s hozzá azzal a biztos meggyőződéssel, hogy a felelet, amit kap, az örök Istentől származik, aki nem hazudhat, és nem tévedhet.

Május 13. – Mennyszágnak Kapuja

Mária által jött az Úr a mennyből a földre; ő volt a közvetítő kapu. Ezekiel próféta jövendölte: „A kapu el lesz zárva, és nem nyitják ki, senki emberfia azon át nem mehet, mert az Úr, Izraelnek Istene maga megy be azon és zárva marad, mert a fejedelem, az uralkodó maga fog benne lakást venni.” (44,2 s köv.)

Ez a jövendölés valósággá lett nemcsak azért, hogy az Úr Máriától vett testet, és fiává lett, hanem azért is, mert megvan a helye az üdvösség rendjében, és nemcsak testével, hanem lelkével és akaratával is hozzájárult a megváltáshoz. Évának része volt a bukásban, habár Ádám volt a mi képviselőnk, és az ő bűne minket bűnösökké tett. Évái voltak a kezdés a bűnben, és elcsábította Ádámot: „Az asszony látta, hogy a fának gyümölcse jó, szép és kíváncsi; vett a gyümölcsből, evett és aztán férjének is adott és az is evett.” Ezért föltette méltó volt, hogy az irgalmas Isten a megváltást is az asszonynál kezdette, akitől a romlás is származott. Amint Éva megnyitotta a kaput Ádámnak a megromló lépéshez, úgy kellett Máriának is a megváltás nagy művéhez a mi Urunk és üdvözítőnk Jézus Krisztusnak, a második Ádámnak a kaput magának megnyitnia, hogy a világra jöhessen, és a kereszten értünk meghalasson. Ezért nevezik a szentatyák Máriát a második, a jobb Évának, mert ő tette meg az első lépést az emberek üdvösségéért, amint Éva a romlás útján az első lépést tette.

Felvetették a kérdést, mikor és hogyan volt Máriának első és alapvető része a világ helyreállításában. Mindenekelőtt természetesen az angyali üzenet alkalmával, mikor az az istenanyai nagy méltóságot hírül adta neki. Szent Pál int bennünket, hogy okos szolgálat által testünket Istennek szenteljük. Tehát nemcsak az ajkunkkal kell imádkoznunk, böjtölnünk, külső penitenciát végeznünk, hogy testünket tisztaságban megőrizzük, hanem engedelmeseknek és tisztalelkűeknek is kell lennünk. A Legszentebb Szűz Isten üzenetét önként elfogadta, és akaratát a megismerés teljes világosságával töltötte be, hogy az Úr anyjává legyen; nem egyszerű passzív eszköz volt, akinek anyasága semmi különös érdemmel nem járt volna. Minél nagyobbak a kegyelemajándékok, annál nehezebb feladatokat járnak. És látjuk, hogy nem volt könnyű dolog az emberiség Megváltójával ilyen bensőséges viszonyba lépni. Életének fájdalmas útján meg kellett tapasztalnia, mit tesz a Megváltó anyjának lenni. Azért kérdezte meg az angyalt, mielőtt felelt volna neki, hogy betöltheti-e ezt a nehéz hivatást, és hogy anyasága nem jelenti-e örök szüzességi fogadalmának megszegését. Amikor az angyal biztosította, hogy ettől nem kell félnie, egész szívből adta beleegyezését, Isten iránti szeretetből, aki az ő kicsinységét választotta ki. „Íme, az Úrnak szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint.” Ezzel a beleegyezéssel lett ő a mennyország kapujává.

Május 14. – Teremtőnknek Anyja

Ez a név teremtményre vonatkozólag lehetetlennek tűnik, ellentétet látszik kifejezni, mert mintha a Teremtő és teremtmény fogalmát fosztaná meg eredeti jelentésétől, s azokat önkényesen felcserélné. Örökkévalóság és időbeni lét, önmagában való élet és függés fogalom szerint kizárják egymást és első pillanatra úgy tűnik, hogy a „Teremtő Anyja” név lehetetlenséget fejez ki. Másrészt azonban világos megfontolással látjuk, hogy ezt a megtisztelő nevet Máriától nem tagadhatjuk meg anélkül, hogy ugyanakkor ne tagadjuk az Igének emberré levését, a kinyilatkoztatás nagy, alapvető igazságát.

Az Egyház első idejétől kezdve kifejezetten elismerték, hogy mivel Mária Jézusnak Anyja, tehát Istennek Anyja és már az első keresztyének így nevezték őt. Ha Szent János szavai igazak, hogy az Ige testté lett, akkor nem lehet az Istenember anyjától a „Teremtőnk Anyja” jelzőt megvonni. Ezt az igazságot az efezusi egyetemes zsinat is ünnepélyesen hirdette. Téves tanítás lépett ugyanis akkoriban fel, s ez azt állította, hogy az Úr nem valójában és lényében Isten, hanem csak ember volt és csak abban különbözött tőlünk, hogy az Isten, mint minden szentekben ugyan, de mindenesetre sokkal tökéletesebb mértékben lakozott benne, amint a Szentlélek is az angyalokban és prófétákban vett lakást, vagy amint Jézus Krisztus ma is templomaink tabernákulumaiban lakik. A püspökök közössége és a hívő nép egyeteme a legjobb eszköznek látta ezzel a romboló tévedéssel szemben kijelenteni, hogy Mária Istennek az Anyja, nem pedig csak emberé. Ettől kezdve az Istenanyaság Krisztus Anyaszentegyházának dogmája lett.

Felvethetnők a kérdést, hogy ez valami rendkívüli tanítás-e, mint aminő az Isten Igéjének emberré levése, vagy még nagyobb misztérium az, hogy Mária Isten Anyjává lett, mint hogy az Isten emberré lőn. Az utóbbi a krisztusi kinyilatkoztatásnak alapvető igazsága, melyről a próféták, apostolok és evangélisták a Szentírásnak igen sok helyén tanúskodnak.

Nem nagy vigasztalás és örömnök forrása-e, hogy Máriában mi is édesanyát kaptunk és Jézusban magának Istenünknek testvérei lettünk! Ha szentül élünk és kegyelmében halunk meg, a mi testté lett Testvérünk felvisz magával bennünket az angyalok birodalmába és testünket a földből egykor örök életre támasztja fel. Magával Istennel fog bennünket egyesíteni, részt ad az isteni természetből és mindegyikünket testestül-lelkestül a végtelen Isten fölségének mélységeibe enged belemerülni. Őt fogjuk szemlélni és részünk lesz dicsőségében, az evangélium szavai szerint: „Aki az én Atyám akaratát cselekszi, aki a mennyekben vagy, az az én testvérem, nővérem, anyám.” Mindez abból folyik, hogy Mária Teremtőnknek Anyja, annak, aki mindent létrehívott, és aki a Szent Szűz által akart testvérünké lenni.

Május 15. – Krisztusnak Anyja

Mária minden címének megvan a maga különleges értelme és különleges hatása, melyek sajátos megfontolásra adnak alkalmat. Krisztus nevét illetően emlékezzünk meg arról, „hogya világ kezdetétől fogva mondatott róla, hogy Ő az emberiség reményét, az Ószövetség minden szentjeinek vágyát és kérését tölti be, hogy őreá tekintettek mindazok, akik Istent lélekben és igazságban imádták, s Izrael megváltását várták.

Az Urat a próféták és a zsidó nép Krisztusnak vagy Messiásnak nevezték, mely név Fölkentet jelent. A törvény szerint három nagy szolgálat vagy hivatal volt, melyek által Isten az ő népéhez szólott: papság, királyság és prófétai méltóság. Azokat, akiket e három közül egyre kiválasztást nyertek, szentelt olajjal kenték fel. Ez Isten kegyelmét jelentette, hogy magasztos kötelességeik teljesítésére méltók lehessenek. Az Úrnak mindhárom hivatást a legmagasabb mértékben kellett betöltenie; pap volt, mert fel kellett magát áldoznia a bűnökért a kereszten; próféta, mert Isten szent törvényét kellett nekünk kinyilatkoztatnia; és király, mert mindörökre közöttünk kell uralkodnia: – ezért Ő az egyetlen és igaz Krisztus, azaz Fölkent.

Ennek a nagy Messiásnak a várásában élt a kiválasztott zsidó nép évszázadokon át. Tudták, hogy mindent át fog alakítani és megújítani. Jövetelének kérdésével, mely minden lelket megmozgatott, egybekapcsolódott egy másik kérdés is: Ki lesz édesanyja? Kezdetől megmondatott, hogy nem a mennyből fog leszállani, hanem asszonytól születik. Ádám bűnbeesésekor megmondta az Úr, hogy a kígyó ivadékának feje szétzúzatik. Ki lehetne tehát ebből az elesett nemzedékből ez a kitüntetett asszony? Sok száz év múlva a próféták kinyilatkoztatták a zsidóknak, hogy a Messiás-Krisztus az ő nemzedékükből és pedig a tizenkét törzs egyikéből fog származni. Ettől kezdve ennek a törzsnek minden asszonya a maga számára remélte a nagy méltóságot, hogy a Messiásnak anyjává lesz. Világosnak tűnt előttük ugyanis, hogy egy ilyen kiváló Fiúnak az édesanyja nagy és boldog lesz. Ezért egyéb okok mellett e miatt is igen nagyra becsülték a zsidók a házasságot. Mivel nem tudtak az Istenfiú csodálatos fogantatásának misztériumáról semmit, azt hitték, hogy a házasságkötés szükséges előfeltétele ennek az anyaságnak.

Ha Mária hasonló lett volna a többi asszonyokhoz, ő is házasságra gondolt volna, hogy így előtte is megnyíljék a nagyszerű kilátás, ily magasztos Királlyal ajándékozni meg a világot. Ő azonban sokkal alázatosabb és tisztább volt, semhogy ilyen gondolatokkal foglalkozott volna. Egyetlen kívánsága az volt, hogy Istent a lehető legtökéletesebb módon szolgálja, s ezért választotta magának a szüzességet, mely az általános fölfogásnak a legkevésbé felelt meg. Ő inkább jegyese, mint anyja akart lenni Istennek. Ezért mikor az angyal a nagy hírt vele közölte, először azt kérdezte, hogy szüzességi fogadalmát megtarthatja-e?

Tehát nem olyan módon lett a Messiás anyjává, mint azt a nép jámbor asszonyai évszázadok óta várták. Midőn úgy látszott, hogy az anyaság kegyelmét visszautasítja, vagy a maga számára kizárta teszi, az még nagyobb kegyelem által lett az övé. Ez Erzsébet szavainak teljes értelme: „Áldott vagy te az asszonyok között és áldott a te méhednek gyümölcse.” Ezért a jámbor szemlélődés is tizenkét csillagból álló koszorúval díszíti őt, és mi dicsőítjük Istent, a Szentlelket, hogy a szüzességet és anyaságot egyszerre engedte meg neki.

Május 16. – Megváltónknak Anyja

Itt is újra mérlegelnünk kell, mit értenek Megváltón, ha Máriát az ő Anyjának nevezzük.

Az Úrnak külön neve a zsidóknál az ő eljövetele előtt Messiás vagy Krisztus volt. Midőn azonban megjelent a földön, három másik nevet adott önmagának: Istenfiú, Emberfia és Megváltó. Az első isteni természetét, a második emberi természetét² és a harmadik küldetését fejezi ki. Ezért nevezte az angyal már a megtestesülés hírüladásakor Isten Fiának, Szent József előtti kinyilatkoztatáskor Jézusnak, vagyis Megváltónak, mint ahogy az angyal születésekor a pásztorok előtt is Megváltónak nevezte, ő azonban az evangélium szerint előszeretettel mondja magát Emberfiának.

A két legnagyobb apostol, Szent Péter és Szent Pál is első prédikációikban Megváltónak hirdették őt és az angyalokkal együtt jelzik, hogy ő a gonosz hatalmától és a bűn rabszolgaságától mentett meg bennünket. Ezért mondotta az angyal Szent Józsefnek: „Jézusnak fogod nevezni, mert ő fogja megszabadítani népét bűneitől”; és Szent Péter mondja: „Isten uralkodóvá és Megváltóvá tette, hogy Izraelnek bűnbánatot és bűnbocsánatot adjon”, mint ahogy ő önmagáról mondotta: „Az Emberfia azért jött, hogy keresse és üdvözítse, aki elveszett.”

Ezzel a ténnyel kapcsolatban milyen érzelmeink támadnak a Szent Szűz iránt? Rabszolgának az ellenség hatalmától való megszabadítása harcot kíván. Ezért az Úr, mint Megváltó, egyben harcos is. A foglyokat nem szabadíthatta meg küzdelem és személyes szenvedés nélkül. Senkinek sem ellenszenvesebb azonban a háború, mint az anyának, mint a pogány költő mondja: „a háborúkat megátkozzák az anyák”. Éppen a háborúk miatt szenvednek a legtöbbet. A dicsőség, melyet fiaik a háborúban szereznek, távolról sem ér fel aggodalommal teljes szenvedésükkel, az idegroncsoló feszültséggel, az elhagyottsággal, a bánatteljes gonddal, melyet mindegyiknek el kell viselnie a háború alatt gyermeke miatt, így volt ez Máriánál is. Harminc éven keresztül elmondhatatlanul boldog volt Fiának állandó jelenlétében. Az ő védelme alatt lehetett. De eljött az idő, hogy Jézust hívta a harc, amiért az égből a földre jött. Nemcsak Mária Fiának kellett lennie, hanem minden emberek Megváltójának, és ezért el kellett Édesanyjától válnia. Ekkor megtapasztalhatta a háborúba induló fiú anyjának minden gyötrelmét. Fájdalommal teljes búcsúzás után elment. Nem láthatta többé, és láthatóan nem is közeledhetett hozzá. Mint gyermek, karjaiban nyugodott, mint fiú oltalma alatt élt; – de most már az Emberfiának nem volt hová fejét lehajtania. Mikor azután az elváltan élés évei elmúltak, hallotta, hogy elfogták, igazságtalanul elítélték, hogy rettenetesen szenved. Végre odaléphetett hozzá: – de hol és hogyan? A kereszttől és mikor fölemelték a kereszten. Még egyszer karjaiban tarthatta: – de holtan. A föltámadáskor sem volt vele együtt, s bizonyos idő múlva felment a mennybe s ő nem követhette. Még hosszú esztendőig kellett a földön maradnia, bár a szeretett tanítvány oltalma alatt, de mégis isteni Fiától való elváltságban. Ez a nehéz, a szenvedéssel teljes út az öröm misztériumától a rettenetes kínig, az angyali üzenettől a hét fájdalomig.

² Az újabb kutatás szerint ez nem áll. Vö. főként Fr. Tillmann: Der Menschensohn, Jesu Selbstzeugnis für seine messianische Würde. Biblische Studien (XII, 1–2.) Freiburg 1907; rövid összefoglalás a Biblischen Zeitfragenben, Münster 1908.

Május 17. – Mártírok Királynője

Miért nevezzük Máriát a mártírok királynőjének, habár soha szent testén egyetlen ütést, sebet vagy bármilyen más kint el nem kellett szenvednie? Miért emeljük királynőként mindazok fölé, akiknek borzasztó gyötrelmeket, rettenetes kínzásokat kellett elviselniük Krisztus szeretetéért? Hogy királynője azoknak a szenteknek, akik fehér ruhába öltözve követik a Bárányt, ahová csak megy, ez nem csodáltnivaló; de miért áll mindazoknak élén is, akiknek Istenben való hitükért és Krisztus melletti tanúskodásukért az életüket kellett oda adniuk?

Hogy ezt méltathassuk, meg kell gondolnunk, a lelki szenvedések gyakran sokkal rettenetesebbek, mint a testi fájdalmak. Az elkárhozottak a pokolban most még és a várakozók a tisztulás helyén is kizárólag lelki szenvedéseket viselnek el, mert testük a földben van. És mégis szenvedéseik a lehető legnagyobb gyötrelmek. Hányan közülünk, akik hosszú életre tekinthetnek vissza, és soha testi szenvedésük nem volt, mégis kegyetlen kínokról tudnának beszélni, melyek lelküket mint tör járták át.

Lehet-e azonban rettenetesebb lelki szenvedést elgondolni, mint Mária részvételét Fiának keresztrefeszítésében? Aggodalma és szorongattatása kardként hatolt át lelkén, amint azt Simeon Jézusnak a templomban való bemutatásánál megjövendölte. Ha az Úr maga sem tudta az Olajfák hegyén elviselni szenvedéseinek előrelátását vérverítékezés nélkül, és szentséges testét lelke egészen megrendítette, akkor elképzelhetjük, hogy Máriának lelki fájdalma hogyan hatott vissza testére és gyötörte őt. A Szent Szűznek lelkét és szívét teljesen át- meg átjárta a halálos kín Fiának keresztje alatt és amidőn a holttest ölében feküdt. Ezért joggal nevezhetjük őt testi és lelki szenvedései miatt a mártírok királynőjének.

Május 18. – Ájzatosságnak Jeles Edénye

Ájzatossnak lenni annyit jelent, mint odaadónak, alázatosnak, hűségesnek lenni. Mindenki tudja, mit jelent az odaadó, hűséges jegyes vagy gyermek. Gondolatai a lelke legmélyéből szeretett lénnel egyesülnek, akinek teljesen odaadta magát, és akiért egyedül kíván élni. Követi őt szemével, de még inkább gondolataival állandóan vele van elfoglalva, neki akar szolgálni, neki akar mindig valami kedveset, megörvendeztetőt tenni; mindenben, kis dolgokban is, sőt a legkisebben is megnyilvánul gyöngédsége, s minden énségtől ment odaadása, áldozatos szeretete. S ha szeretetének tárgya gyöngé vagy szenvedő vagy a halálhoz közel áll, akkor ez a szeretet még áthatóbb, forróbb és emésztőbb, nem ismer határokat az én és te között, egészen beleolvad a szeretett lénybe, hogy a szenvedést és halált helyette magára vegye.

Szent Pál szép példája ennek az Úr iránti nagy odaadásnak. Elfeledkezik önmagáról az iránta való szeretetben, amidőn így szól: „Nem ismerek mást, mint Krisztust és pedig a megfeszítettet; élek én, de már nem én, hanem Krisztus él énbenem; ezt a mostani, testbeni életet az Isten Fiában való hitben élem át, aki szeretett engem és önmagát adta értem.”

De bármily nagy volt is Szent Pálnak áhítata és odaadása, a legszentebb Szűz szeretete és hűsége sokkal erősebb volt, mert ő Krisztusnak Anyja volt, vele egy test és egy vér, mert minden szenvedését élénken látta maga előtt, mert oly hosszú, harminc esztendeig tartó egyesülésben vele lehetett, és különleges nagy szentsége miatt hozzá nagyon közel állt. Ezért mikor kigúnyolták, megostorozták, tövissel koronázták, a keresztre szegezték, oly erővel és élénken érezte át ezeket a kínokat, mintha azok az övéi lettek volna. Ha lehetséges lett volna, az átérzés szenvedéseinek elképzelésével még fájdalmasabb lett volna számára, mint magának a Szenvedőnek, mert tudjuk, hogy ha a szerető léleknek látnia kell szerelmesének tehetetlenségét, szenvedését, és nem segíthet rajta, ez neki fájdalmasabban esik, mint a szenvedőnek magának és ez pedig, hogy a szenvedést és annak keserűségét az őt szerető szív ne érezhesse, szenvedését, amennyire csak lehet, elhallgatja. De itt ez nem történhetett meg. Az Úr szenvedésének egész rettenetes volta fölsírt lelkében, és ha nem lett volna a mártírok Királynője, az erős Asszony, aki fölötte állott az élet változásainak, akkor össze kellett volna törnie, mielőtt még Fia lelke elszállt volna De ő állott a keresztnél, „Stabat mater dolorosa”. A szenvedésben is Fiával együtt odaadó, engedelmes volt az Atya iránt, és mert csak az Atya akaratát akarta teljesíteni, odaadta magát az örök végzéseknek, mint az áhítatnak és odaadásnak igazi edénye.

Május 19. – Tiszteletreméltó Edény

Szent Pál a kiválasztottakat tisztelendő edényeknek nevezi. Edények, mert istenszeretetük szent, mennyei kegyelmekkel tölti el őket; és méltók a tiszteletre, mert Isten kiválasztotta őket, és kiváltságosabbak, mint mások. Mily nagymértékben tiszteletreméltó edény tehát Mária, mikor ő nemcsak Isten kegyelmét, hanem minden kegyelmek szerzőjét, az Isten Fiát magát hordozta magában, aki őt méltónak találta arra, hogy belőle vegyen testet és vért!

De a „tiszteletreméltó” címnek Máriára vonatkozólag van még egy jelentése. Mártír volt ő ama testi megszégyenítés nélkül is, ami a mártírok szenvedéseivel egybe van kapcsolva. Azokat elfogták, meghurcolták, börtönbe zárták, a legelvetemültebb gonosztevők közé, a legförtelmesebb szavakkal gyalázták, és sátáni szavakkal gúnyolták. Ez volt a félelmes próba, melynek szent asszonyok, leányok, szüzek, Krisztus jegyesei is ki voltak téve, s ami testileg-lelkileg halálra kínozza őket. S az Urat magát, aki végtelenül szentebb volt, mint bármely teremtménye, leköpték, ide-oda hurcolták, megostorozták, kigúnyolták, ütlegették, és végül a keresztre szögezték, s mikor a szégyenletes kereszten függött, a durva tömeg kíváncsi tekintetének volt kitéve. Akiben a jóérzésnek még legalább valami nyoma volt, annak meg kellett őt szánnia. Ekkor győzni látszott a gonosz fölött és műve fölött s a legközöségesebb csúfolódást kellett hallgatnia. A bűnösökért viselte a bűnnek szégyenét, szeplőtelen édesanyját meg akarta óvni ettől a legnagyobb gyalázattól. Eleget szenvedett testében és lelkében, megosztotta vele halálfélelmét, úgy viselte Krisztus szenvedéseit, mintha az övéi lettek volna, vele volt megfeszítve és a lándzsa őt is átjárta, amint az ősz látnok ezt neki előre megmondotta. Mégis mit sem mutatott kifelé ebből az ő rettenetes, belső mártíriumából. Állt, csendesen, nyugodtan, magányosan és mozdulatlanul a kereszt lábánál, körülvéve az angyalokkal és szűzi szentségével, elrejtve azoknak kíváncsi tekintete elől, akik a keresztre feszítésben részt vettek.

Május 20. – Lelki Edény

Lelkinek lenni jelenti a világban lelki módon élni, mint Szent Pál mondja: „A mi életünk az égben van.” Lelki érzületűnek lenni annyit jelent, hogy minden bennünket körülvevő lényt a hit szemével tekintünk, őket jóknak és szeretetreméltóknak gondoljuk, habár testi szemünkkel nem erről győződünk meg; azt jelenti, hogy a hit erejével embereket és eseményeket a hit eleven látásával olyan összefüggésben szemlélünk, mint ahogy fizikai látásunkkal a földet, a zöld mezőt, a kék eget, a ragyogó napot egybefoglaljuk. Amikor az Úr szenteket látomásokra méltat, akkor ezek tulajdonképpen nem egyebek, mint rendkívüli folytatásai és láthatóvá váló alakjai azoknak a dolgoknak, melyek Isten kegyelme által állandóan lelki szemeik előtt vannak, és isteni megvilágosítás által felfoghatókká válnak.

Ilyen látomások erősítették meg és vigasztalták minden szenvedésében a Szentséges Szűzet. Az angyalok, akik körülvették, megértették őt, és ő az angyalokat, ellentétéként annak, amint mi Ádám bűnének hatásaként környezetünket sohasem tudjuk megérteni. Ez a megértés hasonlíthatatlan vigasztalás volt számára; de mi is részesei lehetünk ugyanazoknak a vigasztalásoknak, amelyek őt fájdalmas útján az angyalok társasága által fenntartották, ha mi a mennyei üzeneteket, életünk állandó megpróbáltatásait, melyek ugyanazon Atya kezéből származnak, lelki erőink mértéke szerint megértjük és méltatjuk. Mindenekelőtt azonban a mindenható Isten maga, az ő három személyében az, aki vigaszai és lelkünket segíti. Ő a mi elveszíthetetlen kincsünk, ha őt jól megértjük és mélységeibe – melyek a világban és az emberek történetében mindig újra és újra, s nem vélt módon megnyilvánulnak – helyes módon behatolni igyekszünk.

Bár mindenki, akinek szenvedést és fájdalmat kell elviselnie, biztos lenne, hogy az isteni Vigasztaló vele van! Egyetlen feltétele ennek az igazi lelki élet utáni vágy. Isten mindig felel azoknak, akik hozzá fordulnak. Ha földi barátok elhagytak, a végtelen Isten és Jézus Krisztus a miénk maradnak, az a Krisztus, aki a kereszten fájdalmai között Édesanyjára gondolt, és aki most is, dicsőségében gyermekei közül a leggyöngébbekre és a legkisebbekre gondol.

Május 21. – Szomorúak Vigasztalója

Szent Pál mondja, hogy az Úr erősítette őt minden szomorúságában, hogy ő azután szintén mindazokat erősíthesse és vigasztalhassa, akik szükségben vannak és letörtek. Az isteni vigasztalás forrásához akarta eljuttatni a szenvedő emberiséget és testvéreinek át akarta adni azt, amit az Úrtól kapott. Ez az igazi vigasztalás titka, hogy csak azok képesek másokat vigasztalni, akik magukban érezték a szenvedést, és a saját lelkükben tapasztalták meg, hogy szükségük van vigasztalásra. Ezért áll az Úrról is: „Mivel szenvedett és kísértést viselt el, azért tud a kísértetteken segíteni.”

Ezért lett a Szentséges Szűz is a szomorúak vigasztalója. Mindnyájan tudjuk, milyen értékes és erőt adó az édesanya vigasztalása. Mióta az Úr a kereszten Mária és János között az anya és gyermek viszonyát hozta létre, mint anyánkhoz fordulhatunk a Szent Szűzhez minden szükségünkben. Ő egészen különös módon hivatott arra, hogy minket vigasztaljon, mert többet szenvedett, mint a többi asszonyok együttvéve. A finom lelkű asszonyok általában mentek maradnak a világ durva érintésétől és közönségességeitől. De Mária az Úr mennybemenetele után, mint az apostolok, idegen országba ment, mint bárány a farkasok közé. Szent János minden gondoskodása ellenére, – mely Mária öreg korában nem volt számára csekélyebb, mint ifjúságában Szent Józsefé volt, – Isten minden szentjeinél jobban érezte, hogy idegen és zarándok ezen a földön, mert Az, akinek minden szeretetét odaajándékozta, s akiből egyedül élt, elment tőle és odaát várta. Mint egykor a sivatagon át kellett Egyiptomba menekülnie, hogy a Gyermecket megmentse, úgy Fia mennybemenetele után hajón kellett a pogány Efezusba utaznia, hogy földi életének utolsó idejét ott töltsse, és ott haljon meg csendben.³

Ó ti mindnyájan, kik durva környezet miatt szenvedtek, kiknek gúnyolódók és közönséges emberek között kell élnetek, kiknek rossz szülőket vagy bosszúálló társakat kell elszenvetnetek és vigasztalás, segítség nélkül vagytok ezen a világon, – hívjátok segítségül Máriát, emlékeztetvén őt az istentelenek és az egyiptomiak és görögök bálványimádása miatti szenvedésére, és ő segíteni fog nektek.

³ Más tudósok felfogása szerint Mária Jeruzsálemben halt meg. Ez a kérdés nincs eldöntve.

Május 22. – Nagyokosságú Szűz

Nem világos előttünk, hogy Mária életében az okosság erénye miért van kapcsolatban a megpróbáltatásokkal és fájdalmakkal; de éppen megpróbáltatásaiban nyilvánul meg gyakran Nagyasszonyunknak rendkívüli okossága. Mert ő nemcsak a szemlélődő életnek kiváló mintaképe, hanem a cselekvőé is. De ha a cselekvő életet hűségesen Istennek szolgálatába állítjuk, akkor az a penitenciának és egyszersmind az okosságnak élete is. Máriának külső munkával is kellett foglalkoznia, s ez élet nyers dolgaival nem kevésbé kellett foglalkoznia, mint napjainkban a karitászműveit végzőknek. Kötelességei élete változásainak megfelelően módosultak, mint szűznek, jegyesnek, anyának és özvegynek; de napról-napra, óráról-órára nem kevésbé töltötték be életét a munka kötelességei, mint a szemlélődés szükségessége. Az idegen Egyiptomban, ahová az isteni Gondviselés vezette, kötelességei voltak a szegény pogányokkal szemben. Názáretben reá vártak szomszédjai, rokonai, ismerősei. Mindenütt megvolt a maga feladata, az Úr nyilvános működésének és prédikálásának éveiben is, ha nem is történik arról külön megemlékezés. Mikor az Úr elment e földről, a Szent Szűznek voltak kötelességei az apostolokkal és evangélistákkal szemben, a fogságban lévő mártírokkal és hitvallókkal szemben, a betegekkel, tudatlanokkal és szegényekkel szemben. Végül Szent Jánossal el kellett hagynia hazáját, idegen, pogány vidéket kellett felkeresnie, és ott szentül meghalnia. De addig szenvednie kellett a bálványimádó nép között. Angyala kétségkívül megőrizte azoknak a förtelmes gonosztetteknek látásától, melyek városában történtek. Házában és azon kívül oly számosak voltak tennivalói, hogy ezek által érdeme mind nagyobb lett. Minden feladatát a legtökéletesebben, a legbölcsebben oldotta meg. Állandóan örködött, folytonosan buzgólkodott, előrelátó, de mégis határozott volt a cselekvésben. Nemcsak büntelenség, hanem tökéletesség nyilvánult meg abban, amint minden lehetőségek közül a legjobbat választotta, éber volt, és fáradhatatlan a legjobbra való törekvésben, mindennek megtalálta a kellő idejét és a megfelelő módját. Ezek az igazi okosságnak, e sarkalatos erénynek ismertetőjelei, melynek az egész életet vezérelnie kell s mely minden más erénynek alapja. Ezért dicsőíthetjük Máriát földi zarándoklásának minden munkájában és szenvedésében, mint nagyokosságú Szűzet, és így hívhatjuk őt segítségül.

Május 23. – Elefántcsont Torony

A torony olyan építmény, amelynek általában rendkívüli jelentősége van, és büszkén emelkedik ki a környezetből. Toronynak nevezik például ma is Angliában azokat a személyeket, akik környezetükből magasan kiemelkednek.

A kimagasló nagyságot is joggal tulajdoníthatjuk a Szentséges Szűznek. Bár az Úr szenvedésének ideje alatt hasonlíthatatlanul többet szenvedett, mint az apostolok, mert édesanya volt, mégis fönségesnek mutatkozott, fölötté állott azok minden kicsinységének és ingadozásának. Szenvedésének mélységeiben nyilatkozott meg lelki nagysága. Az Úrnak az Olajfák hegyén átélt halálgyötrelmében az apostolok fáradtan és csüggedten elaludtak; nem harcoltak kedvetlenségük ellen, hagyták, hogy a gyöngeség elnyomja őket. Igen, az apostolok fejedelme a főpap udvarában a katonák és az ajtónálló előtt meztagsadta őt, bár néhány órával előbb magabízóan mondotta, hogy az Úrral marad minden szükségében, sőt a halálban is. De a többi apostolok is elhagyták Mesterüket a veszély idején, és gyáván elmenekültek, az egy Szent Jánost kivéve. Elvesztették benne és a nagy eljövendő dolgokban való hitüket, melyeket lelkük előtt feltárt. Minden összetört bennük, amit az Úr három esztendei fáradságos és végtelenül türelmes munkával bennük felépített. Milyen egészen más az asszonyoknak bátorsága és áldozatkészsége: Mária Magdolnáé például és legfőképpen a Legszentebb Szűzé. Az Írás kifejezetten kiemeli, hogy állott a keresztnél. Nem roskadt le a földre, erősen és biztosan állt, és tűrte szívének gyötrelmeit, melyek Fiának hosszú szenvedése alatt percről-percre megújultak.

Ez a szenvedésben megnyilatkozó fölséges lelki nagyság és erősszívűség az apostolok viselkedésével összehasonlítva joggal mondható toronymagasságúnak. A tornyok ugyan nehéz, masszív és minden kecsesség nélküli építmények, melyek a háborút és nem a békét szolgálják, s éppen ezért nincs bennük semmi szépség és szemnek jóleső, amiket Mária kiváltságaiként ismerünk. Éppen ezért nevezzük elefántcsont toronynak, hogy ezzel jelezzük erényeinek ragyogását, tisztaságát, báját, kellemét és lényének édességét. Mivel mindenkit felülmúló erejével és kellemével a legalázatosabb szerénységet egyesítette, az „elefántcsonttorony” megtisztelő jelző reá vonatkozólag teljesen igazolt.⁴

⁴ Mások szerint ez a jelző az Eucharisztia őrzésének középkori módjából ered. Akkor a legméltóságosabb Oltáriszentséget vagy az oltárra helyezett kis torony alakú tartóban őrizték, mely sokszor készült elefántcsontból, vagy külön álló és toronyalakú szentségházban. Így is teljes értelmében ráillik Szűzanyánkra. (Sz. X. F.)

A Dicsőséges Anya

Május 24. – Istennek Szent Szülője

Ha valaki egyszer Mária istenanyaságának nagy, alapvető igazságát megérti, az előtt a további és belőle folyó egyéb igazságoknak egész sora világossá válik, így például az is, hogy az emberek végső földi sorsa, a porba való visszatérés alól kivétel volt. A halált el kellett viselnie, mint ahogy isteni Fia is meghalt, amint ez emberi természetének megfelelt; de a szent írók az okok egész sorát említik, melyek valószínűvé teszik, hogy teste rövid síri nyugalom után egyesült megszentelt lelkével, és isteni Fia az örök mennyei dicsőség új életére támasztotta föl. Ha megengedte, hogy Istennek más szolgálói a sírból felkeljenek, el kell fogadnunk, hogy ezt a kiváltságot a minden lelkek közül leginkább kiválasztottól nem vonta meg.

Szent Máté megírja, hogy az Úr kereszthalála után a sírok megnyíltak és sok szent, ki a halál álmát aludta, előjött és a szent városban többeknek megjelent. A szenteken az evangélista nyilvánvalóan az ószövetség prófétáit, papjait és királyait érti, akik úgy vélték, hogy az utolsó nap jött el, és hirtelen megjelentek az élők között. Nem tudjuk elgondolni, hogy az Úrnak Anyja ne méltatott volna arra a kegyelemre, amelyet Ábrahám, Dávid, Izaiás, Ezechiás nyertek. Hiszen neki nagyobb joga volt Fia szeretetére, mint bármely más teremtménynek. Szent teste valóban közelebb állt hozzá, mint minden más test ezen a világon, és ha másoknál lehetett kivétel a sírnak törvénye alól, annál biztosabban a Szent Szűznél. Tehát joggal mondhatjuk, hogy aki szenvedése alatt kegyelmeinek teljességét öntötte ki lelkére, és őt a bűntől s annak következményeitől megóvta, a halál hatalmát teste fölött sem tűrte sokáig, hanem hamarosan és örökre egyesítette lelkével.

Május 25. – Szeplőtelen Anya

Van másik megfontolás is, ami Máriának testi föltámadását és halála után hamarosan bekövetkező mennybevitelét elfogadtatja velünk, s ez szeplőtelen fogantatásából következik. Ugyanis nemcsak minden legkisebb személyes bűntől tartotta távol ez a kiváltság, hanem az öröklött bűnösség sem terhelte, mely mindnyájunkat fogva tart, s ezért annak semmi joga sem volt teste fölött. Ezért nem kellett az utolsó napig várnia. Isteni Fia sokkal jobban szerette őt, semhogy engedte volna, hogy szent teste ilyen sokáig a sírban nyugodjék, és nemcsak azért szerette így, mert anyja volt, hanem mindent átjáró szentségéért és túlradó kegyelmeiért is. Ádámot és Évát az Isten igazságban és ártatlanságban teremtette, s ha a kegyelmet megőrizték volna, nem kellett volna meghalniuk. A halál és a sír csak a bűnnel jöttek, amidőn az Úr az ősszülők ábrándját: Vele egyenlőknek lenni – ezekkel a szavakkal vetette el: „Porból lettél és porrá leszel.” Ha tehát Istennek szép leánya, Éva, nem lett volna porrá és hamuvá, ha nem vétkezik, annál több joggal kell ezt elfogadnunk Máriát illetően, aki kegyelmei és érdemei által mindig tisztán megőrizte magát a bűntől. Miért tagadta volna meg tőle Isten ezt az eredeti, természetes ajándékot? Nem lehet elképzelni, hogy ilyen fönséges szépség elpusztul és a férgek zsákmánya lesz. El kell fogadnunk, hogy amint a halálban követte Fiát, méltónak találtatott arra, hogy a föltámadásban és mennybevitelben is követhesse őt.

Május 26. – Titkosértelmű Rózsa

Ami a rózsa a virágok között, az Mária Isten gyermekei és a szent lelkek között. Csak Isten kegyelme által jelentek meg ezen a mi szegény, sivár földünkön a szentségnek és kellemnek virágai, amelyek egyébként arculatával nem egyeztethetők össze. A kegyelem teljessége teremtette meg a Királynőt, a titkos értelmű rózsát. A titokzatos, a misztikus rendszerint rejtettet is jelent. Kérdés: Mária mennyivel volt rejtettebb, mint a többi szentek? Mit jelent ez a különleges cím? Ez vezet el a harmadik okhoz, amiért hihetünk abban, hogy rövid nyugalom után a Legszentebb Szűz föltámadt és a mennybe vitetett: Hol van az ő teste, ha nem véttetett föl a mennybe? Hogyan maradhatott volna teljesen rejtekekben? Miért nem hallunk semmit az ő sírjáról, hogy itt vagy ott van? Miért nem zárandokolnak oda? Miért nincsenek ereklyéi, mint a többi szenteknek? A halottak nyugvóhelyét, különösen a kedves és tiszteletben álló elköltözöttékét mindig, a krisztusi hit első idejében is szentnek tartották és tiszteletben részesítették. Szent Péter beszél Dávid sírjáról, mint általában ismert és tisztelt helyről, habár több mint ezer évvel előbb halt meg. Keresztelő Szent Jánost tisztelettel temették el és Márk általánosan ismertnek tudja nyugvóhelyét. Az Urat a keresztről való levétel után új sírba helyezték, és az első krisztusi hívők minden felől jöttek, hogy ezt a szent helyet lássák, mint ahogy az máig is az egész világnak zárandokhelye. Mikor elmúlt az üldözések ideje, a szenteknek, Szent István vértanúnak, Szent Márknak, Szent Barnabásnak, Szent Péternek, Szent Pálnak és a többi apostolnak és mártíroknak földi maradványait még jobban tisztelték. A nagy városokba vitték azokat, és egyes részeit az egész földkerekség templomaiba osztották szét. A szentek testének tisztelete és értékelése kezdettől fogva kiáltó jellemvonása volt az Anyaszentegyháznak. Annál inkább elvárhatnók, hogy Isten Anyjának sírját és csontjait megőrizték és tisztelték volna, ha azok egyáltalán meglettek volna. A keresztények nyilvánvalóan kezdettől fogva tudták, hogy ő feltámadt és fölvetetett a mennyországba; ezért nem tudunk arról, hogy valaha, akár hamisított relikviák is, feltűntek volna. Mindenesetre nem lehet elképzelni, hogy a hívők, akik olyan gondossággal őrizték a szentek és mártírok ereklyéit, a legdrágább kincseket, az Istenanyának testét, az ő szent kezeit és lábait, egészen elhanyagolták volna. – Azért nevezzük őt misztikus rózsának is, mert testi szemeink elől egészen elrejtve, testével és lelkével e földről a mennybe ment fel.

Május 27. – Dávidnak Tornya

A torony rendszerint olyan építmény, mely az ellenséggel szemben védelemül szolgál. Dávid király ezen célból hatalmas tornyot épített, s ez ősidők óta a Szentséges Szűznek jelképe. Toronynak nevezzük őt, mert egészen különleges módon védte isteni Fiát a gonosz ellenség támadásaival szemben. Nemkatolikusoknak szokásuk, hogy Mária tiszteletét az Úr Jézus iránti hódolat kevesbítésének tartják. De ennek éppen az ellenkezője igaz. Hiszen csak az Úr Jézus Krisztusra való tekintettel tiszteljük a Szent Szület. Mária tisztelete Krisztus iránti hódolat, s ezt az ő védelmezőjére, Dávidnak tornyára hárítja.

Ha Mária dicsősége mégoly nagy volna is, Jézusnak, mint az ő Urának és Istenének dicsősége mégis végtelenül nagyobb. A Szent Szűz minden szentsége csak visszfénye, tüköré Isten kegyelmei teljességének, és az ő tisztelete Jézus imádását nagyobbítja és teszi átéltté. Ez a történelemből a legvilágosabban kitűnik. Azok az országok, melyek a Mária- tiszteletet elnyomták, hogy ezzel az Urat emeljék föl, a valóságban az Úr iránti imádást is feladták, sőt az ő istenségének hitét is nagyrészt megtagadták. De a katolikus Egyház, mely Máriát mindig Isten Anyjaként tisztelte, és iránta való benső áhítatát megőrizte, éppoly erős szent Fia istenségének hitében és imádásában. Így volt ez mindig és nem is lehet másként. Mária valóban „Dávidnak tornya”.

Május 28. – Hatalmas Szűz

A természetes világot, a hatalmas mindenséget, melyből mi csak egy kis részt látunk, a Teremtő által beléhelyezett törvények kormányozzák; ezek a törvények védik minden lényeges helytelenségtől és kártól. Egy rész feltámadhat a másik ellen, lehet valami eltolódás a kettő között; de egészében erősen áll, amint a zsoltáros mondja: „Ő alapította a világmindenséget, s az meg nem inoghat.”

Másképp van a természetfölötti világban. Ebben vannak erők, melyek a látható világot legyőzik és megváltoztatják, törvényeit felfüggeszthetik vagy áthághatják. Az angyalok, az égnek szentjei, az Egyház és az ő gyermekei megtehetik ezt, és hatalmuk az imádságban rejlik. Imádsággal mindent el lehet érni, ami természetes módon lehetetlen. Noé imádkozott, és az Isten megígérte, hogy többé nem bocsát vízözönt a földre, hogy az emberi nemet kipusztítsa; Mózes imádkozott, és tíz rettenetes csapás jött az egyiptomiakra; József imádkozott, és a nap megállt; Sámuel imádkozott, és vihar, eső engedelmeskedtek neki; Illés imádkozott, és tűz hullott az égből; Elizeus imádkozott, és a halott életre támadt; Ezekiás imádkozott, és az asszírok nagy serege menekült és megsemmisült.

Máriát hatalmas, vagy „mindenható Szűz”-nek is nevezik, mert az imádság nagy adománya által többet tehet, mint minden teremtmény, mint minden angyalok és szentek együtt. Senkinek sincsen olyan szava a Mindenhatónál, mint az Ő Édesanyjának, és senkinek sincs annyi érdeme. Isten Fia semmit sem tagadhat meg tőle. Ebben rejlik az ő hatalma. Védelmezi az Egyházat, az ő alapítását: ezért nem árthat neki semmi hatalom, sem a magasban, sem a mélyben, sem a gonosz lelkek, sem az emberek, sem hatalmasok, sem durva erő, sem a nép dühe, sem a forradalmak. Az emberi élet rövid; Mária azonban odafent mint Királynőnk, mint hatalmas Védelmezőnk uralkodik mindörökké.

Május 29. – Keresztények Segítsége

Mennybevitele óta a mi Nagyasszonyunk fáradhatatlan szolgálója az Anyaszentegyháznak és Isten földön vándorló népének. Ezért nevezzük őt joggal a „Keresztények Segítségé”-nek. Különböző körülmények adtak alkalmat, hogy ezzel a címmel tiszteljük meg őt, amelyek méltán nagyobbítják és erősítik beléje vetett bizalmunkat.

Elsősorban a rózsafüzér imádkozásának Szent Domonkos által való bevezetése hálából azért, hogy sikerült neki az albigensek veszedelmes eretnekségét Dél-Franciaországban legyőznie.

Továbbá a keresztény flottának a török hatalom fölötti fényes győzelme Lepantónál (1571. október 6.) V. Szent Pius pápának imádságára, és az egész földkerekség krisztusi híveinek a rózsafüzér imádkozásában való egyesülésére; ennek a csodálatos segítségnek emlékeztetése került bele a lorettói litániába a „Keresztények Segítsége” megszólítás, s XIII. Gergely pápa emlékül külön ünnepet rendelt október első vasárnapjára, a rózsafüzér ünnepét.

Harmadszor e szép címnek alapját a szent zsolozsma szavai szerint a győzelmes bécsi csata adta (1688), mely diadalmaskodott minden török uralkodók fölött a legrettenetesebb fölött, aki a keresztényeket eltiporta, és fenyegetően lépett föl az Anyaszentegyház ellen; XII. Ince pápa rendelkezése szerint ennek emlékezte Szűz Mária születésének nyolcadára eső vasárnap, ami akkor Szűz Mária névünnepe volt.

Rendkívüli segítségének negyedik példája a Havas Boldogasszony ünnepén aratott nagy diadal ünnepélyes imádkozására vívtak ki, s ennek emlékére XI. Kelemen és XIII. Benedek pápák új búcsúkat és kiváltságokat fűztek a rózsafüzér imádkozásához.

Ötödik a pápai hatalom visszaállítása, melyet I. Napóleon megrendített. Ezért vezette be hálából VII. Pius pápa a május 24-i ünnepet, melyen visszanyerte világi uralmát, „Keresztények Segítségé” név alatt.

Május 30. – Hűséges Szűz

Ez a név az Isten Anyját az ő mennybevitelle és Fiának jobbán való megkoronázása óta egészen különös módon megilleti. A Szentírás az ő hűségét újból és újból kiemeli.

A hűség eredetileg odaadást, megbízhatóságot jelent, ragaszkodó, áldozatra kész lelkiületet, tágabb értelemben azonban gondosságot és pontosságot is a kötelességek teljesítésében és az ígéretek megtartásában. Ebben az értelemben magára Istenre alkalmazzák, aki nagy szeretetében teremtményeinek ígéretekkel adott, és velük szerződést kötött, s így bizonyos módon cselekvési szabadságában mintegy megkötötte magát. Megígérte nekünk, hogy biztossággal vezet át bennünket minden megpróbáltatáson és kísértésen, hogy a mennyországba jussunk, ha őt választjuk örökségünknek, és teljesen öreá bízzuk magunkat. Hogy bizalmat keltsen bennünk és bátorítson, az Írásnak több helyén biztosított róla, hogy ő hűséges Teremtő, hűséges Isten.

Szentjeit és igaz szolgáit is „hívek”-nek nevezik, és a latin egyház a hívőket „fideles”-nek mondja, kifejezve ezzel, hogy a szent keresztség által a hűség köteléke jött létre Isten és a lélek között; tehát akaratának alázatosságában és őszinteségében engedelmeskedjenek, dicsőségért buzgólkodjanak, szent érdekeit a sajátjuknak tekintsék, és minden erejüket adják szolgálatára. Ebben az értelemben nevezik Ábrahámot és Mózeszt „híveknek az Úrhoz” és Dávidot „Isten szíve szerinti férfiú”-nak; Szent Pál köszöni Istennek, hogy őt hűségesnek találta, és az utolsó napon az Úr mindazokat, akik tehetségeiket jól használták fel, ezekkel a szavakkal fogadja: „Jöjj, jó és hűséges szolgám!”

Máriának hűsége Fia és Ura iránt természetesen egészen egyedüli. Mint senki más, olyan buzgalommal volt telve érte, és az övé volt teljesen Jézusnak minden érdeke, kérése, kívánsága, kötelessége, munkája, szenvedése, csalódása. A leghelytelenebb természetesen tehát a másvallásúaknak az a véleménye, hogy az ő tisztelete a Fia iránti hűséget csökkenti. Máriának igaz szolgálói még inkább és elsősorban Jézus Krisztusnak igaz szolgálói, s ha valaki nem így érezne, vagy éppen Máriát szent Fia fölé emelné, azt a Szent Szűz nem tekintené tisztelőjének, hanem mint árulótól fordulna el. Amint az Úr Jézus Krisztus édesanyjának tiszteletét megkívánta, úgy buzgólkodott a Szent Szűz is Fiának tiszteletéért. Ő a kegyelmeknek forrása és minden jó, amellyel az édesanya bír, a Fiú ősjóságának visszfénye.

Taníts meg, Mária, hogy Fiadat, mint az egyetlen Teremtőt, helyesen imádjam és téged, mint kiváltságos teremtményt tiszteljelek és engeddd, hogy ebben a tiszteletben megértsem és utánozzam azt a mély hűséget, mely Mindkettőtöket mindig lelkesített!

Május 31. – Hajnali Csillag

Nincs a világon olyan a szemünkhöz is meg az eszünkhöz is szóló jelkép, mely a földöntúli világ dicsőségét jobban érzékeltetné, mint a hajnalcsillag. Az eljövendő napnak a jele, a felkelő napnak előhírnöke. Megjelenése a hosszú téli éjszakák után a betegeknek a reggelt biztosítja. Ígérete, biztosító a világosságnak. Az ígéretnek értelme a „titkos értelmű rózsza” címben is megvan, de mert a virágzásra nem következik mindig gyümölcs, azért az ígéret értelme teljes egészében a „hajnali csillag” megtisztelő jelzőben jut teljes kifejezésre. Mária ugyanis maga az ígéret, és a hajnali csillag ennek a legtökéletesebb szimbóluma.

A rózsza a föld világába tartozik, a csillag azonban az égé. Semmi változás, sem tűzár, sem vízár, sem viharok nem érintik a csillagokat; zavartalanul és nyugodtan világítanak ennek a zavaros földnek minden része fölött.

A rózsának csak rövid élete van. Mikor fejlődésének tetőpontját és legszebb díszét elérte, mikor legédesebb életét árasztja, akkor jön pusztulása is. Mária azonban, mint a csillagok, úgy ragyog ma is, mint mennybevitele napján, és úgy fog ragyogni nem csökkenő és el nem múló fényben, mikor az idők végén eljön majd az ő Fia, hogy a világot megítélje.

Mária továbbá, mint a hajnali csillag, nem magától és nem magáért világít, hanem csak a Teremtőnek és a Megváltónak visszavert ragyogása, és csak őt akarja dicsőíteni. Mikor a hajnalcsillag, Mária, a homályban megjelenik, tudjuk, hogy a Nap, Jézus Krisztus közel van.

Jézus az Alfa és az Omega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég. Íme, Ő jön csakhamar és jön vele a visszafizetés, melyet mindenki megkap, munkája szerint.

„Hamarosan jövök!”

Amen!

„Jöjj el, Uram, Jézus!”

DICSŐSÉG AZ ATYÁNAK
ÉS FIÚNAK
ÉS SZENTLÉLEKNEK,
MIKÉPPEN VOLT KEZDET BEN,
VAN MOST,
ÉS LESZ MINDÉG,
MINDÖRÖKÖN ÖRÖKKÉ.

Függelék

Felajánló imádság

Szentséges Szűz Mária! Istennek Szent Anyja, Úrnőm és Asszonyom! Én, méltatlan szolgád, aki teljes szívemből szeretni óhajtlak, a mindenható Istennek, szent angyalainak és dicsőült szentjeinek jelenlétében a legmélyebb hódolattal és tisztelettel borulok le Előtted, és ma, mint mindenkor, védőmnnek, szószólómnak választalak. Neked ajánlom fel egész valómat, testemet, lelkemet és mindenemet. Kezedbe helyezem szívemet, szent és áldott szeretetnek Anyja, hogy ezt Szent Fiadnak, Jézusnak felajánljad, és megtöltsed szeretetednek szent tüzével. E felajánlásomat egyesítem ebben a tiszteletedre szentelt hónapban minden könyörgésemet és ájtatosságomat. Kérlek, nyerd meg számomra a kegyelmet, hogy ezt az ájtatosságot Szent Fiadnak, Jézus Krisztusnak dicsőségére, a Te magasztalásodra és lelkem üdvösségére végezzem. Engedd, hogy hathatós szószólásod által megnyerjem a kegyelmet, amelyért most különösen könyörgök Hozzád. Mutasd meg, hogy Anyám vagy, s hogy nem hagyod el azokat, akik Hozzád folyamodnak. Esedezzél mindazok megtéréséért, akik e hónapban Szent Fiadat, Istenünket, Urunkat, Jézus Krisztust bűnös könnyelműséggel megbántják. És nyújts nekem is segédelmet, hogy életem minden pillanatában Szent Fiad akarata és tetszése szerint éljek, és példáját mindig kövessem, hogy méltón nevezhesselek Téged Atyámnak, és egykoron a mennyországban boldogságodban részt vehessek. A mi Urunk Jézus Krisztus által, aki az Atyával és Szentlélekkel egyetemben él és uralkodik mindörökkön örökké. Amen.

Imádságok a Boldogságos Szűz Máriához

Legkegyesebb Szűzanya, Mária! Sohasem hallotta még senki, hogy Te gyámolatlanul magára hagyta azt, aki oltalmazd alá folyamodott, segítségért esdekelt, vagy szószólásodat kérte. Mi is hasonló bizalomtól lelkesítve sietünk Hozzád, szüzek Szent Szüze! Hozzád jövünk, Anyánk, és mint szegény bűnösök sóhajtozva lábadozva borulunk. Ne vesd meg szavunkat, örök Igének Szent Anyja, hanem hallgasd meg kegyelmesen. Amen.

Szent Bernát

*

Boldogságos Szűz Mária! Szentebb vagy minden szentnél, nagyobb minden teremtménynél! Te vagy az egyetlen, akiben az anyaság és a szüzesség dicsősége egyesülten ragyog. Mert Te vagy az üdvözítő Isten kiválasztott szűz Anyja. Űzd ki lelkünk ből a bűn sötétségét és a jóra való restséget. Szent Fiad szívesen hallgat Édesanyjára, járj tehát közben értünk.

Védeld meg és oltalmazd, amíg nyomorúságos életünk tart. Ha pedig út utolsó óránk, és itt kell hagynunk a földet, állj mellettünk, és vezesd halhatatlan lelkünket Isten örök hajlékába. Találjunk kegyelmes bíróra isteni Fiadban, és jussunk boldogan oda, ahol vég nélküli fényesség ragyog minden kiválasztott számára. Amen.

Szent Efrém

*

Boldogságos Szűz Mária, Isten dicsőséges Anyja! Ki mondhat neked méltó dicséretet és hálát azért, hogy jóakarattal a romlásnak indult világ segítségére sietél. Nem magasztalhat eléggé a gyarló emberiség, amelynek a Hozzád intézett angyali üzenettel tárult fel a megváltás útja. Fogadd ezért csekély és érdemeidhez fel nem érő hálánkat.

És amíg hódolatunkat fogadod, eszközöld ki számunkra bűneink bocsánatát. Hallgasd meg imánkat, és kérd számunkra a bűnbocsánat kegyelmét. Eszközöld ki azt, amit kérünk, távoztasd el tőlünk azt, amitől félünk. Hiszen az igazságos bíró haragját leginkább Te tudod kiengesztelni, akit méltónak talált az Úr, hogy az üdvözítő és örök Bíró Édesanyja légy.

Szűzanyánk, segítsd a nyomorultakat, gyámolítsd a kislelkűeket, gondozd a siránkozókat, imádkozzál a népért, járj közben az egyháziakért, és légy a jámbor asszonyok szószólója. Érezze mindenki segítségedet, aki tiszteli szent emlékedet. Támogasd készségesen a könyörgők kérését, és eszközöld ki számukra a kívánt eredményt. Aki méltónak találtattál a világ legnagyobb kincsének hordozására, könyörögj Isten népéért. Légy szájalommal a lesújtottak iránt, és kegyelmes azokhoz, akik a mennyországtól még távol zarándokolnak. Őrizz, hogy el ne essünk, oltalmazz, hogy meg ne fogyatkozzunk, segíts, hogy diadalt arathassunk, állj mellettünk, hogy el ne vesszünk. Amen.

Szent Ágoston

*

Boldogságos Szűz, a Magasságbeli minden teremtménye között a legnemesebb, legtisztább, legszebb, legbájosabb és legboldogabb Te vagy. Tudjuk, hogy semmit sem óhajtasz annyira, mint azt, hogy mindenki szeresse Szent Fiadat. Eszközöld ki tehát számunkra a kegyelmek legnagyobbját, Jézus igazi szeretetét, hogy az föllelkesítse, és minden jó véghezvitelére buzdítsa akaratomkat.

Nem világi javakért folyamodunk most Hozzád, hanem arra kérünk, hogy kívánságod teljesedjék bennünk, és szívünk egész erejével szerethessük Fiadat, Jézust. Reméljük is bizalommal, hogy alázatos imánk meghallgatásra talál, hogy bemutatód, és az Úr irgalmasságába ajánlod kérelmünket. Ne tagadd meg tőlünk anyai szószólásodat, hanem emlékezzél meg arról, hogy milyen változékonyak, állhatatlanok és gyarlók vagyunk Isten kegyelme nélkül, amely egyedül ad elég erőt, hogy Fiadat életünk végéig és majdan az örökkévalóságon át szeressük. Amen.

Liguori Szent Alfonz

*

Üdvözlégy Mária, malasztal teljes, az Úr van Teveled. Üdvözlégy, szűkölködők reménye, mindazok Anyja, akiknek már nincsen édesanyjuk. Kihez fordulunk, amikor megtört szívünk elhagyottan sóhajt föl. Amidőn lelkünket szomorúság és félelem szállja meg. Amikor a kísértések viharai reánk szabadulnak, és szívünkben a szenvedélyek orkánja dühöng. Amidőn a bűnök elzárják előttünk az ég kapuját, és megrabolnak Isten barátságától, ha csak nem Hozzád, Boldogságos Szűz Mária, szomorúak vigasztalója, bűnösök menedéke.

Mária, tenger csillaga, Te megszabadított mindazokat, akik a veszélyben Hozzád fordulnak. Téged hívunk tehát segítségül, irgalmasság Anyja. Hozzád futunk azzal a bizalommal, amellyel a kisgyermek édesanyja karjaiba menekül. Légy menedékünk, add vissza lelkierőnket, és eszközöld ki számunkra Jézusunk kegyelmét. Amen.

Szent Bernát

*

Hozzád fordulunk könyörgő imánkkal Isten dicsőséges Anyja, magyarok Nagyasszonya, szentséges Szűz Mária. Kilencszáz éven át élvezett pártfogásodat megköszönve, kérünk, hogy ezután se vond meg tőlünk anyai jószágodat. Első Szent Királyunk előre látta népe árvaságát, és Neked ajánlott minket. Mi tehát nem az idegen félelmével, hanem a gyermek bizalmával fordulunk Hozzád, mert tudjuk, hogy sohasem hagytad cserben azokat, akik közbenjárásodért Hozzád folyamodtak.

Hatalmas szószólonk voltál szent Fiadnál a letűnt századok alatt. Csak így maradhattunk meg tengernyi ellenség között is kereszténynek és magyarnak. Anyai oltalmazásban bízunk most is, az új idők viharában, amikor ellenségek vesznek körül, és egyfelől az istentelenség, másfelől az új pogányság kerülgeti a hívő magyar lelket. Kelj föl, Nagyasszonyunk, néped védelmére, és eszközöld ki nekünk szent Fiadnál a hűség kegyelmét. Hűséget az ősi hithez, melyért – ha kellett – életüket is feláldozták apáink. Hűséget szent Fiadhoz és az Anyaszentegyházhoz, mely, mint őseinket, minket is elkísér a bölcsőtől a sírig. Végül hűséget Hozzád is, áldott Nagyasszonyunk, akinek erős hite, szelíd jósága és szeplőtelen tisztasága minden idők magyarjának örök eszményképe.

Vedd pártfogásodba a magyar apákat, hogy keményen állják a mai idők küzdelmeit, és állhatatosan viseljék az élet terheit. Oltalmazd és erősítsd meg hivatásuk szeretetében a magyar anyákat, hogy gyermekeikben hűséges és igaz polgárokat neveljenek az Anyaszentegyháznak és drága magyar Hazánknak. Terjeszd ki anyai oltalmazdat Hazánk ifjúságára, hogy mind beváltsák azt a szép reményt, amellyel minden magyar szem feléjük tekint. Eszközöld ki áldást szent Fiadnál országunk vezetőire, hogy a népet bölcsességgel és igazsággal kormányozzák, nekünk pedig készséges és engedelmes szívet, hogy a törvényeket becsületesen megtartsuk.

Igaz, szívbéli töredelemmel viseljük a szenvedés keresztjét, amelyet bűneinkért sokszorosan megérdemeltünk, de mégis bizalommal fordulunk Hozzád, engeszteld meg szent Fiadat, és kérjed, hogy a büntetés ostorát távolítsa el felőlünk. Derítse reánk mielőbb a feltámadás napját, hogy minden magyar szív egyesülhessen majd Szent Fiad és a mennyei Atya dicséretében. Amen.

*

Szűz Szülője Istennek,
Engedd, hogy Tied legyek!
Tied élet-halálban,
Tied jó- és balsorsban!
Tied küzdve, szenvedve!
Tied most és örökre!
Szűz Szülője Istennek,
Engedd, hogy Tied legyek!

Anyám, Tebenned bízom és remélek,
Anyám, Te utánad epedek!
Anyám, Te jószágos, kegyelmezz!
Anyám, Te hatalmas, védelmezz!
Anyám, ó jöjj, segíts imádkozni!
Anyám, ó jöjj, segíts küzdeni!
Anyám, ó jöjj, segíts szenvedni!
Anyám, ó jöjj, ne hagyd elveszni!

Hiszen tudsz is segíteni, hatalmas!
Akarsz is segíteni, irgalmas!

Kell is segíteni, hűséges!
Fogsz is segíteni, kegyelmes!
Anyám, Te vagy a kegyelmek Anyja!
Szomorúak vigasztalója,
Bűnösök oltalma és menedéke,
Földnek reménye, mennynek ékessége.

Ki kérte még segélyedet hasztalanul?
Ki távozott Tőled meghallgatatlanul?
Azért bizton mondom minden szükségben:
Mária megsegít minden időben!
Biztosan állítom életben-halálban:
Mária mindig segít minden balsorsban!
Azért hiszem, s meghalok ebben a hitben,
Hogy Vele fent leszek a mennyben!
Szűz Szülője Istennek,
Engedd, hogy Tied legyek! Amen.